dolmuş

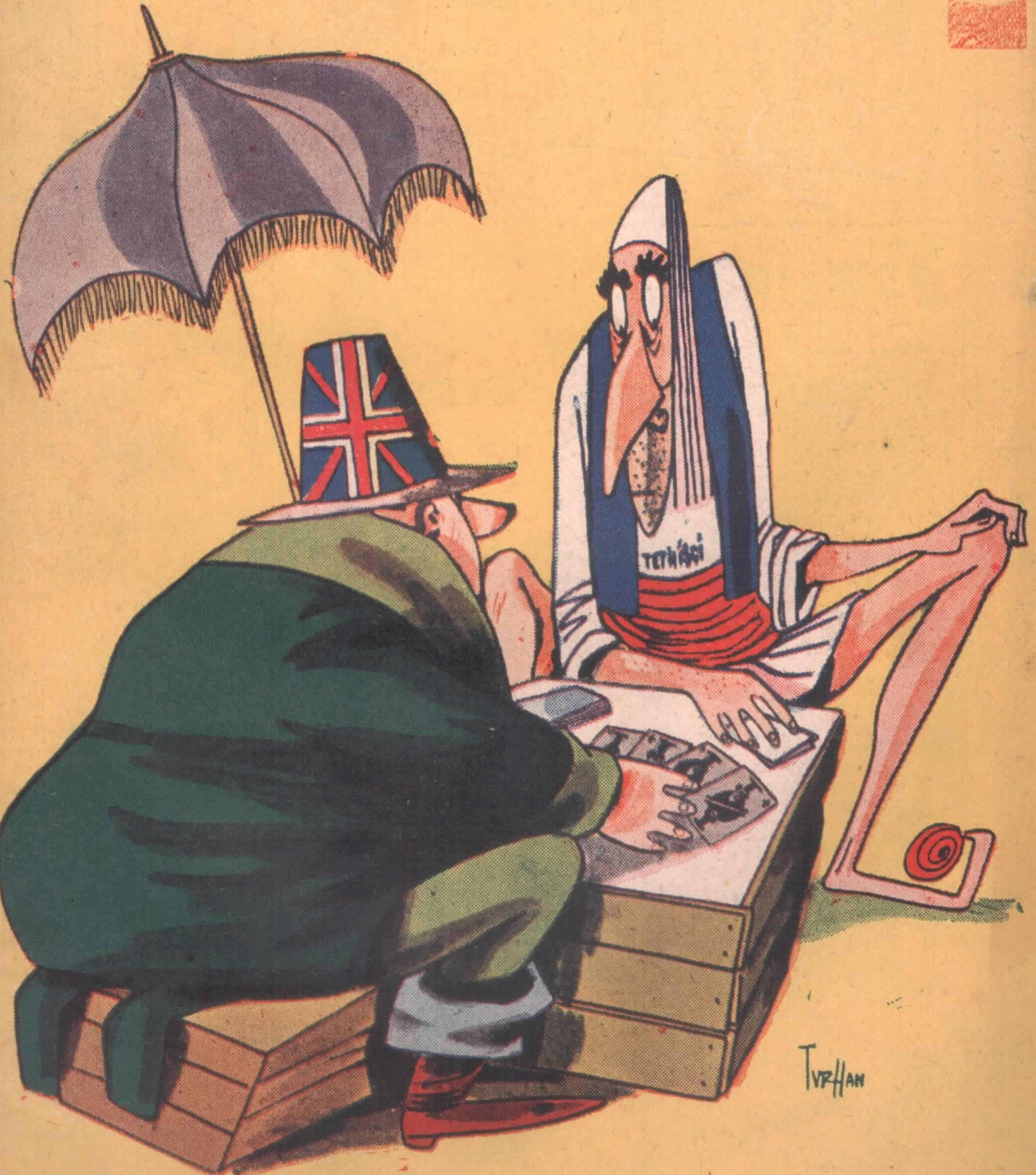

İNGİLTERE — KAZANDIM... DÖRT PAPAZI...

Bir kadın Geneleve gidip kadın beğendi

Fakat kadınlarla arasında çıkan kavga üzerine karakola gelince «Ne yapayım, kendimde erkeklik hissediyorm. Zaten doktora gidecektim ama bir kere tecrübe edeyim dedim....» dedi

Yazıyoooor

Banka cüzdanlı dilenciler yakalandı

Hususî Muhabirimizden

İzmir, 15 — Zabıta teşkilâtı bu akşam yarım saat içinde şehrin en işlek mevkii olan Kemer altında 17 dilenci yakalamıştır. Bunların üzerinde bol miktarda para, banka hesabı cüzdanları ve bazı ziynet eşyası çıkmıştır.

Dilenciler savcılığa teslim edilmişler, fakat bunlardan kör ve topal taklidi yapan biri polisin elinden kurtularak kaçmağa muvaffak olmuştur.

Makarios çamaşır değiştirdi

Çıplak kadın resimlerinin bir faidesi

İngiliz Hava Kuvvetleri, bu resimlerden istifade ediyor

Londra, 18 (AP) — İngiliz Kraliyet Hava Kuvvetleri, çıplak kızlardan istifade etmek suretile bir çok emniyet tedbirleri almayı kararlaştırmışlardır.

Bir çok bombardıman uçakları hakkında yayınlanan yeni talimatnamelerde ve mecmualarda, çok açık saçık çıplak kız resimleri de yer almış bulunmaktadır.

Bundan böyle, Dikkat - Unutmayınız şeklinde ihtarlar, mesel; Diana Dorsun açık saçık bir resmile süslenecektir.

dolmuş SİYASİ MİZAH MECMUASI Umumi Neşriyat Md. İlhan Selçuk

İMTİYAZ SAHİBİ: OSMAN A. KERMEN ÇİZGİ NEŞRİYAT MATBAACILIK VE TİCARET EVİ

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SAYI: 13 — SENE: 1 — CİLT: 1 — 29 MART 1956 — SAYISI 60 KURUŞ

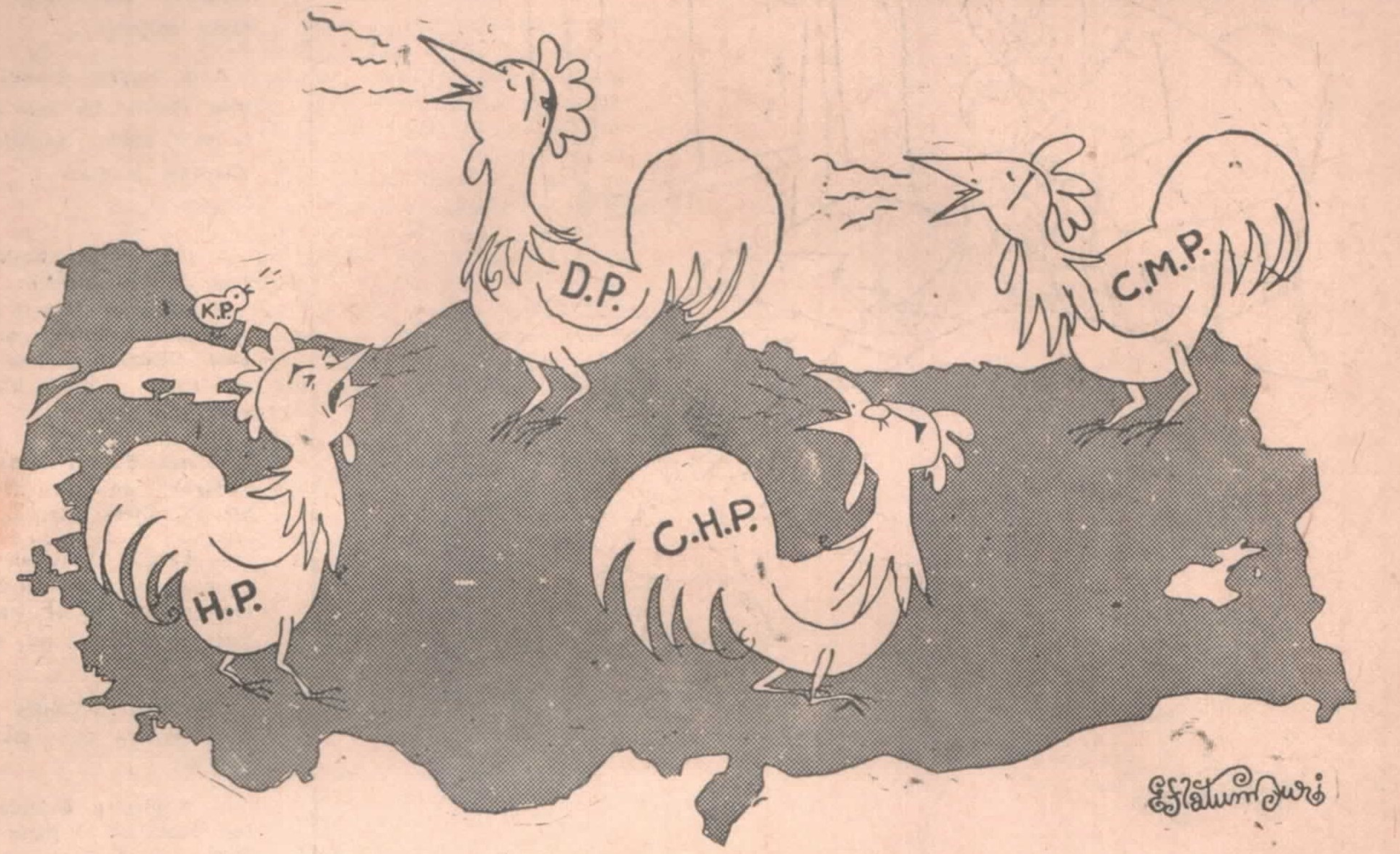

HOROZU ÇOK OLAN YERDE DEMOKRASİ GEÇ OLUR

ille hususi

Eskiden İstanbulun her köşe bucağı bir mezardı. Günümüzde bir evin nasıl çarşıya, pazara yakın olması aranıyorsa, o zaman da penceresi mezarlığa bakmayan evler aranırdı. Her ara sokak gelir, ille bir tekkenin mezarlığına, bir mescidin kabristanına bir zâviyenin türbesine, bir dergâhın mezarına dayanırdı. Artıklarını bugün de gördüğümüz mumlu taşına niyet taşı yapıştırılan mezarlar, penceresinin demir parmaklığına bez parçaları düğümlenen türbeler, devrilmiş, yosunlu mezar taşlarıyla İstanbul, bu dünyanın değil de öbür dünyanın bir şehri idi.

Cumhuriyet «Biz sınıfsız, imtiyazsız bir milletiz!» parolasıyla, her ne kadar yaşayanlar arasındaki imtiyazı büsbütün kaldıramadıysa da, ölülerimiz arasında yüz yıllar boyu sürüp giden imtiyazları kaldırdı. İster ulema, ister şeyh, derviş, müderris, bütün ölüler Belediye mezarlığına gömülecek!...

Herkes parasına göre yaşar, hattâ parasına göre de ölür. Ama hiç kimsenin, ister Kadillak, ister Rols Roys hususî arabası olsun, hususî bir mezarlığı olamaz... dı. Ama şimdi o da oluyor. Gazetelerden öğreniyoruz, tanımadığımız bir zengin fabrikatör, Göztepe'de sahibi olduğu geniş araziye, tıpkı hususî araba alır gibi bir hususî aile kabristanı yaptırmak için müracaat etmiş. «Hıfzıssıhha» Kanununa göre şehrin belli mezarları dışında hususî mezarlık yaptırmak için Vekiller Heyeti kararı gerekirmiş. Zengin fabrikatörümüzün hususî kabristan yaptırmak istediği arazide, bir hıfzıssıhha mütehassısı, bir Belediye sıhhî murakıbı ve bir fen heyeti mühendisi incelemelerde bulunmuşlar.

Yalnız bir nokta unutulmuş sanırız. Hususî mezarlık sahibi olmak, yalnız bir fen, sağlık işi değildir. Bu bir toplum meselesidir, sosyal dâvadır. Dikkatli davranmak gerektir. Bir kere zenginlerimizin hususî arazilerinde kabristan yaptırmaları yol olursa birbirleriyle su dökme yarışını seven zenginlerimizin sâyesinde, İstanbul, yine eskisi gibi bir mezarlıklar şehri hâline gelebilir. Tarihî mezarlıktan kurtulan güzel İstanbul, bu sefer modern bir kabristan şehri olur.

Eskiden Pabucubüyük Hazretlerinin türbesi mi? Şimdi de lâstik ithalâtçısı falan beyin hususî mezarı... Göbek Atan Dede türbesi mi? Şimdi de pamuk tüccarı Hıdır Ağanın hususî mezarlığı... Elekli Baba türbesi yerine tütün kralının hususî kabristanı...

Hususî araba, hususî tren, hususî mevki, hususî hayat derken şimdi de hususî kabristan... Bütün çektiğimiz hep bu hususîlerden... Hususîlerden yaşanacak yer kalmamıştı, hiç olmazsa ölecek yer olsun bıraksınlar bize de...

Mezarlık, bizim hamamlarımıza benzer, orada zenginle fakir ayırt edilmez. Ne diye ille hususî mevkide hesap vermek istiyorlar?

KONSÜLTASYON

SEZİŞ

Abdülhamit zamanında az tanınmış bir heccav vardır: Adanalı Hayret Efendi. Hayret efendi ağzını tutsun diye, bir takım vazifelere getirilmiştir.. Sansür heyetine aza olmuş, muallim mektebine hoca tâyin edilmiştir..

Ama Hayret efendi tutmaz ağzını; bir gün sınıfta eski edebi sanatlardan «Beraatı istidlâl» i anlatırken:

— Bir şeyden başka bir şeye intikal etmektir, der.. O sıralarda Maarif Nazırı Erenköy'ünde otururmuş. Köşkünün kapısında da tahnit edilmiş bir ayı varmış.

Hayret Efendi buna dayanarak anlattığı sanata bir de misal verir:

— Faraza köşkünün kapısında ayı cesedini görenler, içerde Maarif Nazırı Paşanın oturduğunu anlarlar.»

Biz bunu bugünkü karaborsacılara uydurmak istiyoruz:

— Kapısının önünde çifter «Cadillac» ların durduğunu görenler, içerde bir ayının oturduğunu anlarlar.

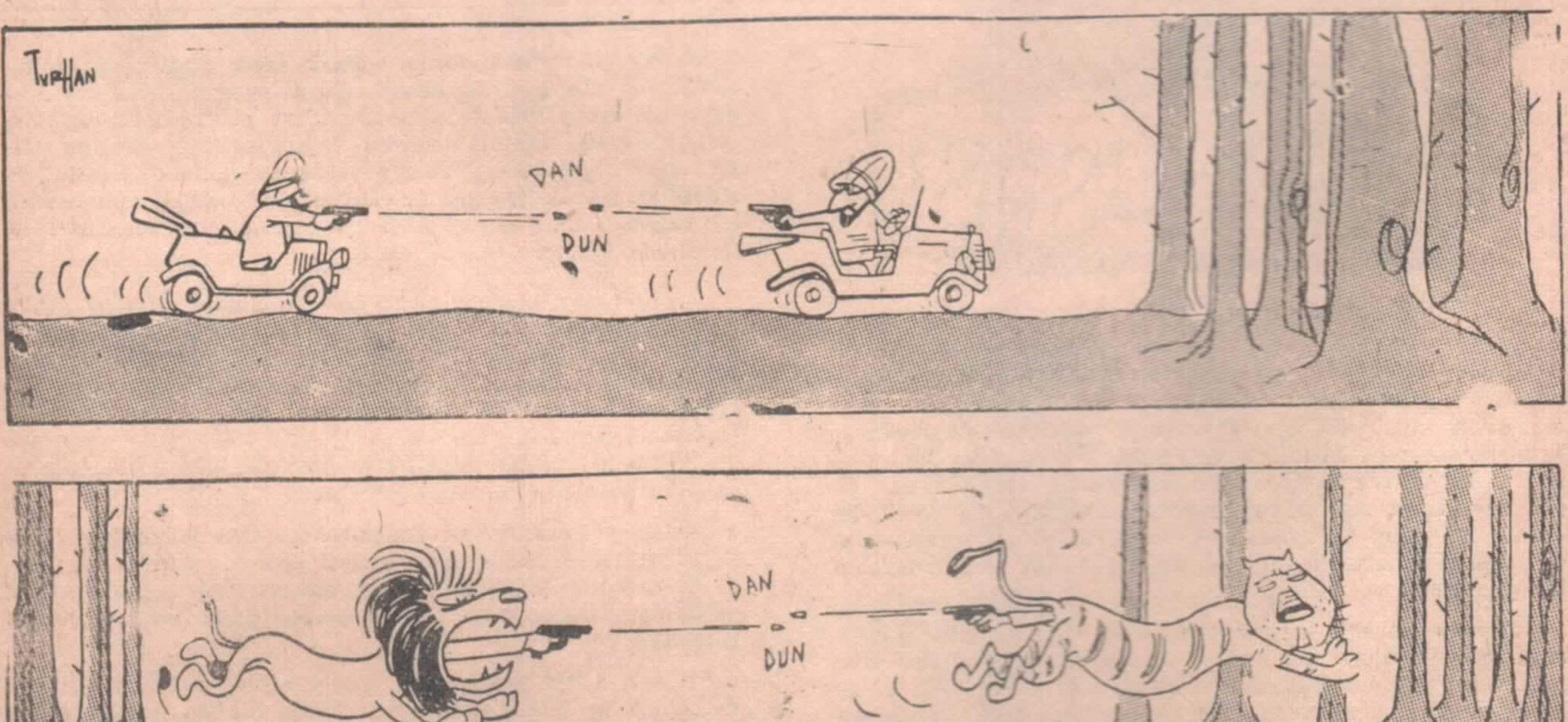

YAZISIZ

Adnân Veli'den Mektuplar

(Mahrem ve zâta mahsustur)

Sayın Başkanım Memduh Beyefendi,

Değerli partimizin yeniden kuvvetlenmesi için, 17 Mart 1956 tarihinde göndermek lütfunda bulunduğunuz 965 özel ve 712 genel sayılı ve «gizli» işaretli yüksek tâmiminizi aldım. Bu tâmim gereğince yapılması lüzumlu işleri, ilçemiz dahilindeki teşkilâta aynen bildirdim. Buna göre hâsıl olan neticeyi, yüksek şahsınıza hususî mahiyette yazdığım bu mektupla arzediyorum:

1 — C.H.P. , C.M.P. , T.K.P. ve H.P. teşkilâtının bütün toplantıları, partimiz tarafından büyük bir dikkatle takip edilmekte ve devlet memuriyetinde bulunup da, o partilerden biriyle teması olanlar teker teker tesbit edilmektedir. Bu cümleden olarak ilçemiz Malmüdürü Hüsamettin Tokça'nın dul baldızı Süheylâ'nın, C.H.P. Başkanı Halil Tütmez'in ailesi Mübeccel'le pek sıkı fıkı olması dikkatimizi çekmiş ve keyfiyetin tahkiki, sivil zabıta ekiplerine havale edilmiştir. Yapılan tahkikat sonunda Malmüdürünün baldızının bir konuşma sırasında Halil Tütmez'in karısı Mübeccel'e «Kardeşçiğim, ıspanak fiatları da pek pahalı. Ne pişirmeli bilmem ki!...» dediği tesbit olunarak, bu hususta hazırlanan mahrem fezleke, Maliye Vekâletine gönderilmek üzere, yüksek başkanlığınıza sunulmuştur. İlçemiz Malmüdürünün bu sebepten Vekâlet emrine alınması, iktisadî politikamıza uygun düşer kanaatindeyim.

2 — Martın 11 inci pazar günü, Cemal'in kahvesi önünde bir İspenç horozu ile bir Denizli horozunun dövüştürüldüğü görülmüş, İspenç horozunun, rakibini pataklaması, seyirciler arasında büyük bir sevinçle karşılanmıştır. Sonradan yapılan tahkikatta İspenç horozunun Hürriyet Partisi mensupları tarafından kahvenin önüne getirildiği ve Denizli horozunun da Demokrat olduğu anlaşılmıştır. İspenç horozunun bu dövüşte galip gelmesi üzerine, kahvenin önünde, en baştaki iskemlede oturan Emniyet Amiri Hayati Yalçın'ın da hafifçe tebessüm ettiği tesbit olunarak, keyfiyet İçişleri Bakanlığına arzedilmiştir.

3 — Buracık Nahiyesi imamı Tahir Apti'nin son zamanlarda fazla sakal bıraktığı görülmüş ve mumaileyhin sakallı hali fevkalâde tatlı ve nuranî bir manzara arzettiğinden ve halk üzerinde çok müsbet tesirler bıraktığından, 150 lira aylıkla partimiz hesabına kiralanmış ve Belediyenin kaptıkaçtısı ile, partimize üye kaydetmek üzere civar köylere gönderilmiştir.

4 — Son zamanlarda yüksek partimizden istifaların hayli arttığı görülerek bütün mahallelerin muhtarları

ilçe başkanlığına celbedilmiş ve istifasını geri alanlarla, partiye yeniden kaydını yaptıranların ailelerine meccanen birer çarşaflık siyah kumaş dağıtılacağı bildirilmiştir.

5 — İlçemiz dahilinde Ulus ve Dünya gazeteleriyle Akis ve Forum mecmualarını satan gazete bâyileri, Emniyet Âmirliğine celbedilerek, bu hareketlerinin zararları ve memlekete getireceği kötülükler, gayet münasip bir dille kendilerine anlatılmış ve bundan böyle bu kabil muzır neşriyatı satmayacaklarına dair bâyilerden namus sözü alınmış ve ayrıca birer taahhüt varakası imzalatılmıştır.

6 — Sayın Bölge Müfettişimiz ilçemizi ziyaret ettiği gün, fazla miktarda karşılayıcı bulunamadığı için, civar köylerden onar lira yevmiye ile 600 kişi kiralanarak çöp kamyonları ile kasabaya getirilmiş, ayrıca Belediye bandosuna da emir verilerek ve Kasap Hidayete de jandarma marifetiyle üç tane kurban kestirilerek çok parlak bir karşılama töreni tertip edilmiştir.

7 — Yüksek Vekâletin Belediye emrine tahsis ettiği 14 çuval kahve, partimizin sayın üyelerine bol bol taksim edilmiş ve ayrıca gönderilen dış lâstikler de teşkilâtımıza âdilâne bir şekilde dağıtılmıştır.

8 — Millet Partisinin pazar günü Cumhuriyet meydanında tertiplediği açıkhava toplantısı yapılmadan önce, partimizin teknisyenlerinden Yaşar Ataoğlu, büyük

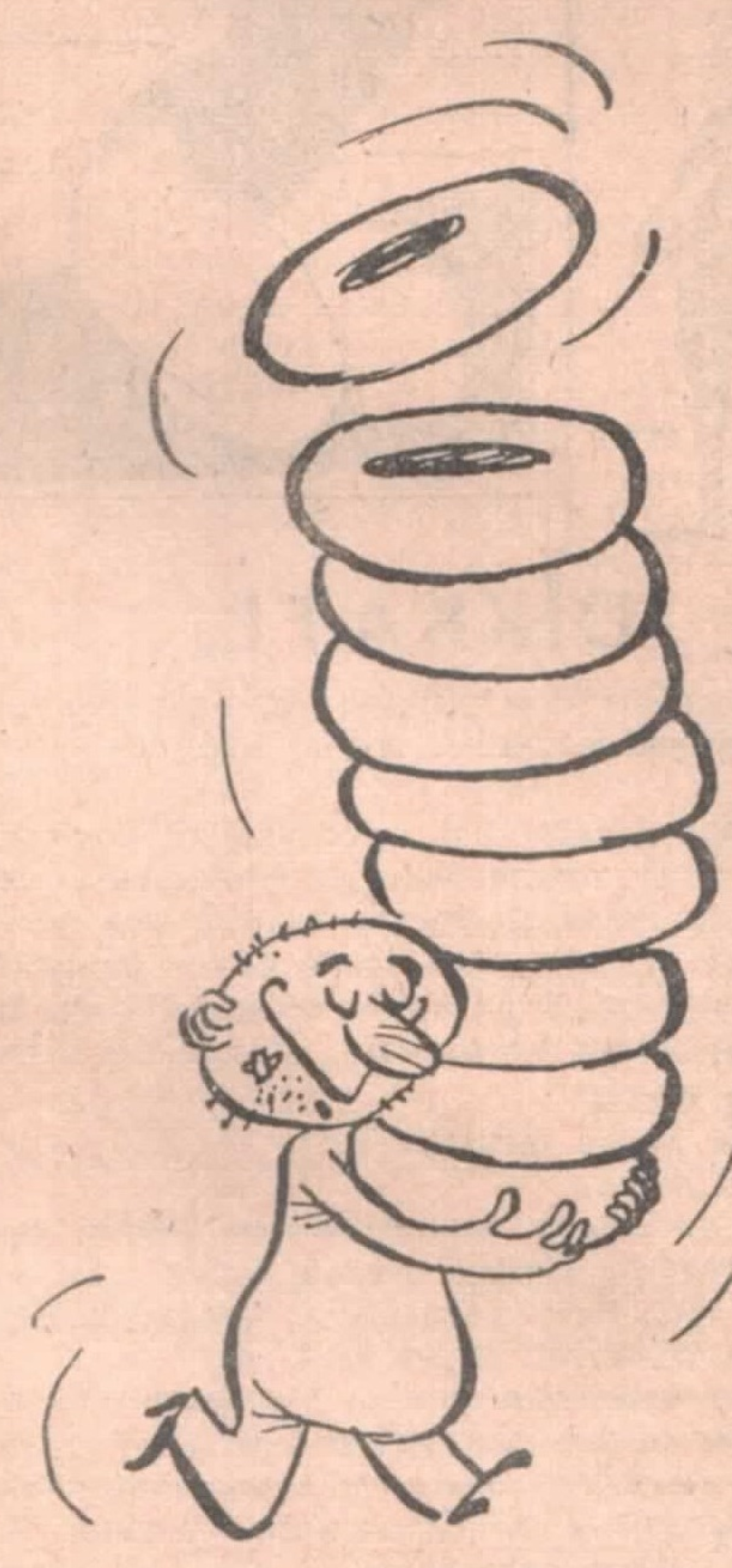

çınara asılan hoparlörün ampilikatörü içine mısır koçanı sokmak suretiyle konuşmayı inkıtaa uğrattığı gibi, bazı kıymetli ve vazifeşinas üyelerimiz de kürsünün karşısında durmadan davul çalmak suretiyle toplantıyı akim bırakmışlardır.

9 — Yüksek partimizin ve memleketimizin menfaatlerine uygun olarak devam eden faaliyetimiz günden güne gelişmektedir. İlçemiz dahilindeki traktörlerin çoğu, işlemez hale geldiği için, nakliye işlerinde kullanılmak üzere, Merzifon'dan ilçemize bir miktar merkep sevkedilmesi, önümüzdeki seçimde kazanma şansımızı yüzde yüz arttıracaktır.

Sayın Başkanım,

Durumu böylece arzeder, yüksek buyruklarınızı beklerim. Önümüzdeki seçimlerde yüzde yirmilerin listesinde muhakkak aday gösterilmemi çok rica ederek muhterem ayaklarınızdan öperim sayın başkanım.

Tavatlı ilçesinin sâdık başkanı kulunuz
Hamdi Dutçuoğlu

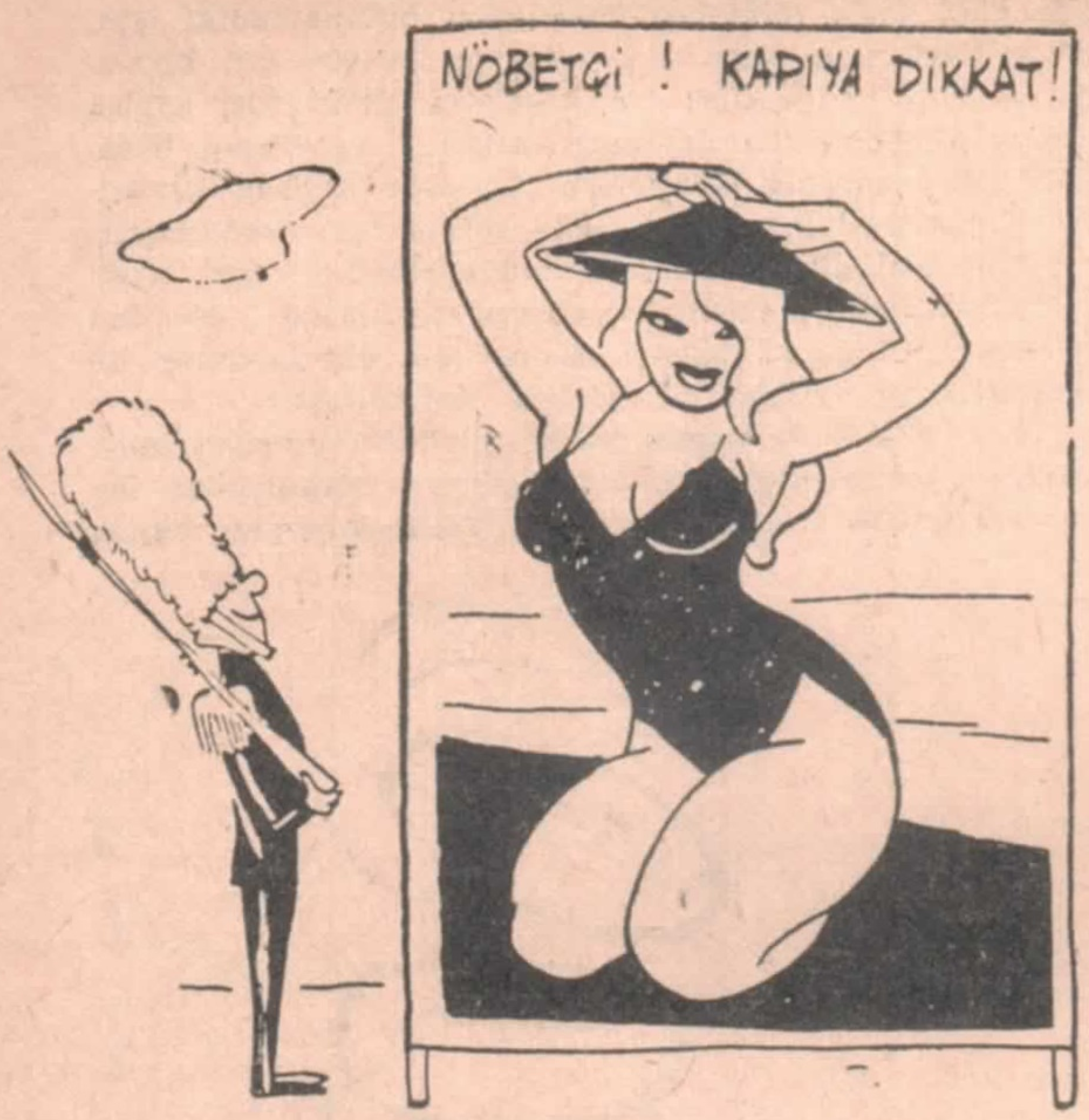

DİKKAT!..

Biz müstehcendir diye dergilerden, afişlerden çıplak kadın resimlerini çıkaraduralım. Bakın, İngilizler ne yenilikler yapıyor?...

Yüksek Hava Komutanlığı, uçak kazâlarını, çırılçıplak resimlerle önlemenin yolunu bulmuş. Meselâ, uçak kapılarına yapıştırmak için Diana Dors'un anadan doğma bir resminin üstüne «Kapıya dikkat!» diye yazılı afişler yapıştırtmış.

Hayret! Kazâların kesilivermiş arkası. Bakmış ki iyi netice veriyor. Çoğaltmış bu afişleri:

— Benzine dikkat!
— Motörün sesine dikkat!
— Meydana dikkat

Bütün bu dikkatlerin üstünde esmer, sarışın, kumral boy boy önden, arkadan, yandan anadan doğma kadın resimleri... Uçakların içi... Hava meydanları... Hangarlar, hep bu afişlerle süslü... Ama hayret! Hiçbir kazâ yok!

Bu kazâları önleyen afişlerden biz neden faydalanmayalım? Meselâ hemen her gece bir iki kere ârıza yapan elektrik fabrikası için, bizim yerli malı Diana Dors'umuz Nana'nın bir resmini çizdirip üstüne de şunları yazdırmayalım:

«Makinist, motöre dikkat!»

Bu yeni afiş usulünü daha da çoğaltabiliriz:

Beykozun çıkardığı bir çift ayakkabının üstüne bilmem hangi filmde başrole çıkmış, bilmem hangi randevu evinde yakalanmış artistlerimizden birinin resmini bastırır, üstüne de şöylece yazdırabiliriz:

«Dikkat! Sağlam ayakkabı kullan!»

Yerli mallarımızı böylece, değil içerde, dış piyasalarda bile tanıtabiliriz. Maksat döviz girsin!

Yalnız yerli malları için mi? Dışardan giren yonca köküne takılıp çıt diye kırılan yedek parçasız traktörler için bu afişler birebirdir. Üzerlerine Gina'nın, Sophia Loren'in banyoluk resimleri. Sonra şu yazılar: «Şoför, dikkat! Yedek parçası yoktur!»

Bu çeşit afişlerin seçimler için de verimli olacağı şüphesizdir. Meselâ, bir duvar boyu hani şu cilveli misafirimiz Silvana Pampanini'nin bir muz gibi soyulmuş resmi altında şu yazılar:

«Dikkat! Oyunu D. P. ye ver!»

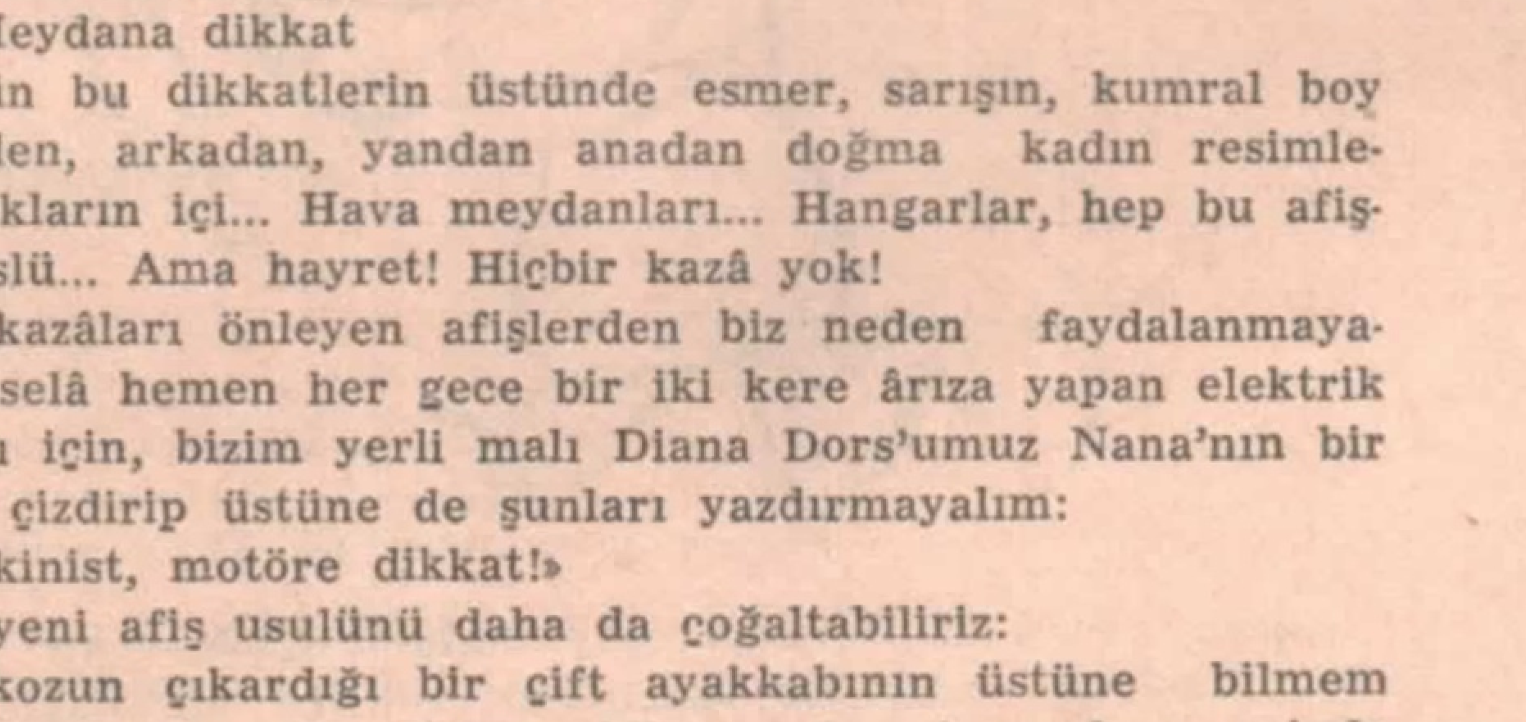

İngiliz karikatürü

CÜZDAN

Tetkik gezisine çıkanların, propaganda nutku çekenlerin gözü daima kalabalıktadır. Beş binden yukarı yükseldi mi taraf tutan gazeteler bayram eder:

«50 bin İzmirli karşıladı!»

«100 bin D. Partili elleri üzerinde taşıdı..» gibi manşetler atarlar.

Bu sefer Kasım Gülek'i de Adana'da büyük bir kalabalık karşılamış... Halk birbirine öyle kapı mandalı gibi geçmiş ki Kasım'ın Çarığı (Cüzdanı demektir) yürümüş de hazret farkına varmamış! Yürür, yürür. Bu karşılamağa gelenlerin hepsi de babasının hayrına gelmez ya! İşte D. P. kurucularının eski karşılayıcıları meydanda...

Aradan beş altı sene geçtikten sonra iş daha güzel anlaşıldı. Şurda burda akın akın gelen alkışçıların arasında uzağı gören bugünkü çıkarlarını tâ o zamandan hesaplayanlar da varmış! Yâni bir çoğu, cüzdan için, cüzdanı şişirmek için yollarına çıkmışlar.

Aman Kasım, sen olsun aç gözünü!

FİLMLERDEN İLHAMLAR

«ADALAR SÜRGÜNÜ»

RİO 4

Karaborsacılarımız, bizim kara kahveye yine bir oyun etmişler. 3 numaralı Rio kahvesi için döviz çıkartmışlar da daha düşük fiyatlı Rio 4, Rio 5, Rio 6, Rio 7 getirtmişler. Aradaki döviz farkını da daha kârlı işlere yatırmışlar tabii.

Demek Rio 3, daha kıymetli de, Rio 4, Rio 5 daha düşük fiyatlı imiş ha!

İnsan bazı gerçekleri, böyle misallerle daha kolay anlayıveriyor!

Meselâ nerde Menderes 1... Nerde Menderes 4 değil mi? Çok fark var arada tabii. Rio kahvelerinden edilen döviz kârını gölgede bile bıraksa. Menderesin son numaralarına diyeceğimiz yok artık.

Birkaç ay önce şehrimize gelen bir gemideki

Amerikan askerlerine hastalık aşılıyan üç kadın aranıyor

Müjgân ve Leman bulundu ama Kadillak yok

Polislerin başına bir Kadillak belâ olmuş bugünlerde. Kendi arabalarını çaldırıp arayadursunlar; bu sefer de hem numarası, hem sahibi meçhul bir Kadillağı ortaya çıkarmak vazifesi yüklenmiş omuzlarına.

Amerikan Konsolosluğundan Polis Müdürlüğüne bir mektup gelmiş. Bu mektubu hemen başını gözünü yararak çevirmişler. El alışkanlığı... Başka türlüsünü de yapamazlardı zaten.

Efendim, bu mektup, tâ Amerikadan, bahriyeli Conilerden geliyormuş. «Biz» diyorlarmış mektupta «Müjgân, Leman, bir de Kadillaktan hastalık aldık. Hemen yakalayın da muayenesini yaptırın. Neticeyi de bildirin bize...»

Bizimkilerin etekleri tutuşmuş. Bir arama tarama yapmışlar, meselâ 3 Müjgânla 5 Lemanı yakalamışlar, ama, ortada Kadillak yok.

Önce Müdür beyin aklına bizim Valinin arabası gelmiş. İncelemiş, işletmiş. Saat gibi tıkır tıkır işliyor. Hiçbir bozukluğu, hastalığı yok.

Hayır, istenilen Kadillak bu değil. Başlamış derin derin düşünmeğe: «Bilse bilse bunu bizim Orhan bilir!» diye yapışmış telefona:

«Orhancığım» demiş «Kadillak...»

«Numarası?» diye sözünü kesmiş.

«Yok!»

«Rengi, modeli?»

«Belli değil.»

«Kim kullanmış bunu?»

«Kim mi kullanmış? Amerikan bahriyelileri kullanmış olacak... Ama, o da pek belli değil. Bunu açıklayacağız işte...»

«Efendim, anlayamadım, açıklayacak mıyız... Yoksa tekzip mi edeceğiz?»

«Hayır, hayır... Yanlış anladın!»

«Kolay öyle ise... Bir şey yaparız. Söyleyeyim bizim çocuklara, bir Kadillak yakalasınlar.»

«Kadillak mı yakalasınlar? Kolay mı o kadar? Hem bu Kadillak nedir, şunu iyice açıklasana!»

KADİLLAK IN MACERASI

YAZAN: STEPNE

«Efendim, Kadillak Kadillaktır. Lüks bir araba markası.»

«Anladık. Başka?»

«Başka... Lüks insanlar biner.»

«Evet... Güzel... Anlar gibi oluyorum. Peki, Conilerle alâkası?»

«Onlar da lüks sayılır efendim!

«Tamam!»

Küt kapatmış telefonu. Hemen, 3 Müjgânla 5 Lemanın yeniden en genç memurlar tarafından sıkıştırılması... Ve çok lüks giyinen gece kuşlarından meselâ Kadillak Melâhat'in mutlaka ortaya çıkarılması için sıkı emirler vermiş.

Müdür bey haklı tabiî. Şevrole Recep, Doç İbrahim olur da meselâ Kadillak Müzeyyen neye olmaz! Hani şu limana gemiler yanaştığı akşamlar, Taksimle Tünel arası bir giden, bir gelen takma kirpikli, takma göğüslü, gülüşü takma, bakışı takma, dipten doruğa yedek parçalı yosmalardan biri neye olmasın! Tamam, Kadillak budur işte. Hususîye de gelir, dolmuşa da. Gıcır gıcır yeni olmasına imkân yok. Zâten turistler getirip içerde bırakmazsa son model Kadillakların memlekete girmesi biraz zorca... Bütün Kadillaklar, böyle hurdası çıkmış, on kere rektifiye olmuş, yüz kere elden geçmiş, şasisi kaynak üstüne kaynak görmüş, içi dışına çıkmış arabalar. Yenisi girse içeri, zâten lâstik karaborsacılarından kurtulmaz.

Bu gerçekler herkesçe malûm olduğundan, bizim adı geçen Kadillağı bulmak için, bütün genelevleri dolaşmışlar, özel evleri basmışlar. Simsarları, dellâlları «Vur söylesin!» etmişler, yok yoook! Yer yarılmış, Kadillak içine girmiş sanki. Almanya'dan gelen parmak izi makinesi bile «Pes!» demiş bu sefer.

Bakmışlar ki işin içinden çıkılır tarafı yok. Biri çıkmış: «Gelin şu işi albaştan edelim!» demiş.

«Yâni?»

«Tekrar mektuptan başlayalım işe. Bu sefer mektubun Amerikancasından başlayalım!»

Başlamışlar. Meğer iş, hiç de zannedildiği gibi karışık değilmiş: Bu Müjgân, Leman, Kadillak neyin nesi imişler biliyor musunuz? Bunlar birer memleket ismi imiş, bol döviz karşılığı hastalık alan bahriyelilerin doğum yeri imiş. Sâdece ufak bir tercüme hatası varmış ortada, işte o kadar. Lema, Leman olmuş, Mişigan Müjgân olmuş, Kadillak da Kadillak olarak kalmış.

İş böyle çözülünce bizimkiler rahat bir nefes almışlar. Ama, bu iş Müjgânlar, Lemanlar, Müzeyyenler, Melâhatler arasında da almış yürümüş. Bu geniş reklâmdan faydalanarak piyasaya bir Kadillak Sabahat çıkarsa, siz yutmazsınız artık.

ÖVÜNME!...

hastayım yaşıyorum

Kaç yıldır «Yeter, yeter, yeter!» diye bağıra bağıra üzerinize âfiyet bende bir yetersizlik başladı. Bunu, meselâ pahalılık yokken «Vardır!» diye inat eden ters görüşlü bir muhalif söyleseydi «Hadi ordan!» derdim. İsmi lâzım değil, politika dışı bir doktor söylediği için ister istemez inandım. Bütün yetersizliklere inanırdım da şu kalb yetersizliği hiç gelmezdi aklıma!

«Peki doktor» dedim. «Sebebi?»

«Sebebi basit... Ortalık hastalığı... 1950 denberi aldı yürüdü memlekette... Önce sinir sisteminde başlıyor, kalbe oturup kalıyor. Bir asabilik... Bir...»

«Hayır, doktor, dedim, yanlış! Ben hiçbir şeye kızmam. Elmalı bendindeki suyun seviyesini bir karış yükseltemeyenler, hayat seviyesi yükseldi» derler de güler geçerim. Ispanağı iki liraya yedirmek isteyenler ucuzluktan dem vururlar, yine kızmam.»

Doktor aldı keçicini eline, en gıdıklanıcı yerlerime ufaktan ufaktan dokundurmaya başladı. Bana mısın demedim. Beni sinirlendirmek için:

«10 milyarlık yatırım yaptık, 20 milyarlık daha yapacağız!»

«Şu elindeki sigarayı sana beş kuruşa içireceğiz.»

«Bir elin yağda olacak, bir elin balda.»

«Zeytin!» dedi boş verdim. «Et!» dedi tınmadım. «Lâstik» dedi, «Rüştü Zorlu» dedi. «Sarol!» dedi. Kılım kıpırdamadı. Yeniden aldı çekici... Alnımın ortasına:

«Menderes biiiir!» dedi indirdi. Canım yanmıştı ama, boş verdim. Daha hızlı:

«Menderes ikiii!» dedi, «Küt!» aldırmadım.

«Menderes üüüüç!» «Küt!», «Menderes döööört!» Çekici bütün hızıyla indirdi. Bende en küçük bir kıpırdanma yok! «Taş mısın be!» dedi. «İnsan bu kadar vurdum duymaz olur.» Elindeki çekici fırlattı. Kendini de koltuğa zor attı.

«Sinirlenme doktor!» dedim. «Şurada ne kaldı, iki sene daha dişini sıkıver!»

Bir bardak su verdim, yatıştırdım zavallıyı. Kendine gelince:

«Sendeki yetersizlik sinirlerden gelmiyor!» dedi.

«Ya nerden geliyor?»

«Soyun!»

Soyunabildiğim kadar soyundum. Kulağını sırtıma yapıştırdı:

«Nefes al!» dedi. Kendimi bir zorladım, olmadı.

«Nefes al canım!...»

«Alamıyorum!» 2

«Neden yahu?»

«Havasızlıktan!»

Doktor yeniden kızmağa başladı:

«Canım» dedi, «bırak politikayı şimdi! Nefes al!»

«Canım alamıyorum işte, elimde mi?»

«Tamam!» dedi. «Yetersizliğin asıl sebebini buluyorum!»

Tekrar kulağını yapıştırdı:

«Öksür!» dedi.

«Duyarlar!»

«Canım öksür!...»

Bir zorlandım. Öksürecek halim yoktu. Doktor acıyarak yüzüme baktı:

«Azizim» dedi. «Sende ciğer kalmamış!»

«Ne var üzülecek bunda?...»

«İyi ama yetersizlik yapıyor kalbde.»

«Yapsın!» dedim, «İki sene daha nasıl olsa dayanırım!»

«Bırak dedik politikayı. Senin yatman lâzım.»

«Yalnız mı »

«Uzun tedaviye ihtiyacın var. Meselâ bir sanatoryumda... Olmazsa bir hastahanede...»

«Yapamam!» dedim.

«Benden söylemesi!...» diye kestirip attı.

Doktor haksız da değildi. Bu son günlerde çok yorulmuştum. Bende bütün yetersizliklerin en kötüsü para yetersizliği de vardı. Kahvecinin, lokantanın, bakkalın, kasabın yaptığı fiat âyarlamalarının kabağı hep benim başımda patlıyordu. Çalıştığım gazetenin patronu bunları sütun sütun gazetesine yazdırıyordu da, bizim aylığa bir kuruş dahi eklemeyi düşünmüyordu. Bir gün merdivenleri çıkarken nefesim tıkanınca doğruca patrona çıktım:

«Ne yaparsan yap artık!» dedim.

«Zam yok!» diye terleşti.

«Zam istemiyorum, hastayım» dedim. Memnun oldu.

«Yatır beni» dedim. Düşündü. Telefonu çevirdi. «Nail bey siz misiniz?» diye başladı konuşmaya. Belediye Reis Muavini Nail beydi. «Ooooh» dedim. «Cerrahpaşa'ya yatıyoruz!» Patronun konuşması bitince:

«Hadi» dedi, «İşin oldu, yarın git, yatıracak seni!»

Artık hastalığı da, hastahaneyi de kabullenmiştim. Geceyi kalb çarpıntısı, nefes darlıkları içinde geçirdim. Ertesi gün tam dokuzda Nail beyin odasına damladım. Kapıcı beni merdivende önledi:

«Giremezsin!» diye dikildi karşıma..

«Sebep?»

«Giremezsin işte...»

«Canım Nail bey içerde değil mi?»

«İçerde...»

«Yanında kim var?»

«Dârülâceze Müdürü..»

«İyi ya, yabancı sayılmayız!»

Girmek istedim, göğüsledi:

«Canım, bekle biraz!»

Çâresiz beklemeye başladım. Yarım saat, bir saat, iki saat. Kapının önü doldukça doldu. Bekleyenler merdivenlere doğru sarkmaya başladı. Can burnumun ucuna gelmişti. İçeriye kahveci girerken daldım peşinden. Karşılıklı oturmuşlar, sohbet ediyorlardı. Beni görünce ters ters:

«Ne istiyorsun?» dedi.

«Beni» dedim, «Bizim başmuharrir gönderdi. Size telefonda söylemiş ki...»

«Ne söylemiş?»

«Hastayım da... Yatıracakmışsınız...»

«Hiç hatırlamıyorum... Peki peki sen bir istida...»

Gerisini dinlemedim bile... Bu istidadan tiksindiğim kadar hiçbir şeyden tiksinmem. Bir işin eğer, neticelenmemesi lâzımsa, bir istida yaz, yetişir. İstidalar dilekçe oldu, dilekçeler yeniden istidaya çevrildi, hâlâ bende aynı kin. Çok şükür biz «arzuhal» zamanına yetişmedik. Bütün bu devirlere yetişenlerin vay haline! Beni sinirden muayene eden doktor çekiciyle vururken «Menderes dört» diyeceğine «Bir istida!» deseydi. Kâfi gelir, ifrit ederdi beni.

Bu istidadan affetmesi için albaştan ettim:

«Efendim» dedim, «ben falan gazetenin başmuharriri...»

«Anladık...» dedi, «bir istida...»

İçimden «Sen şuna olmayacak desene...» diye söylendim.

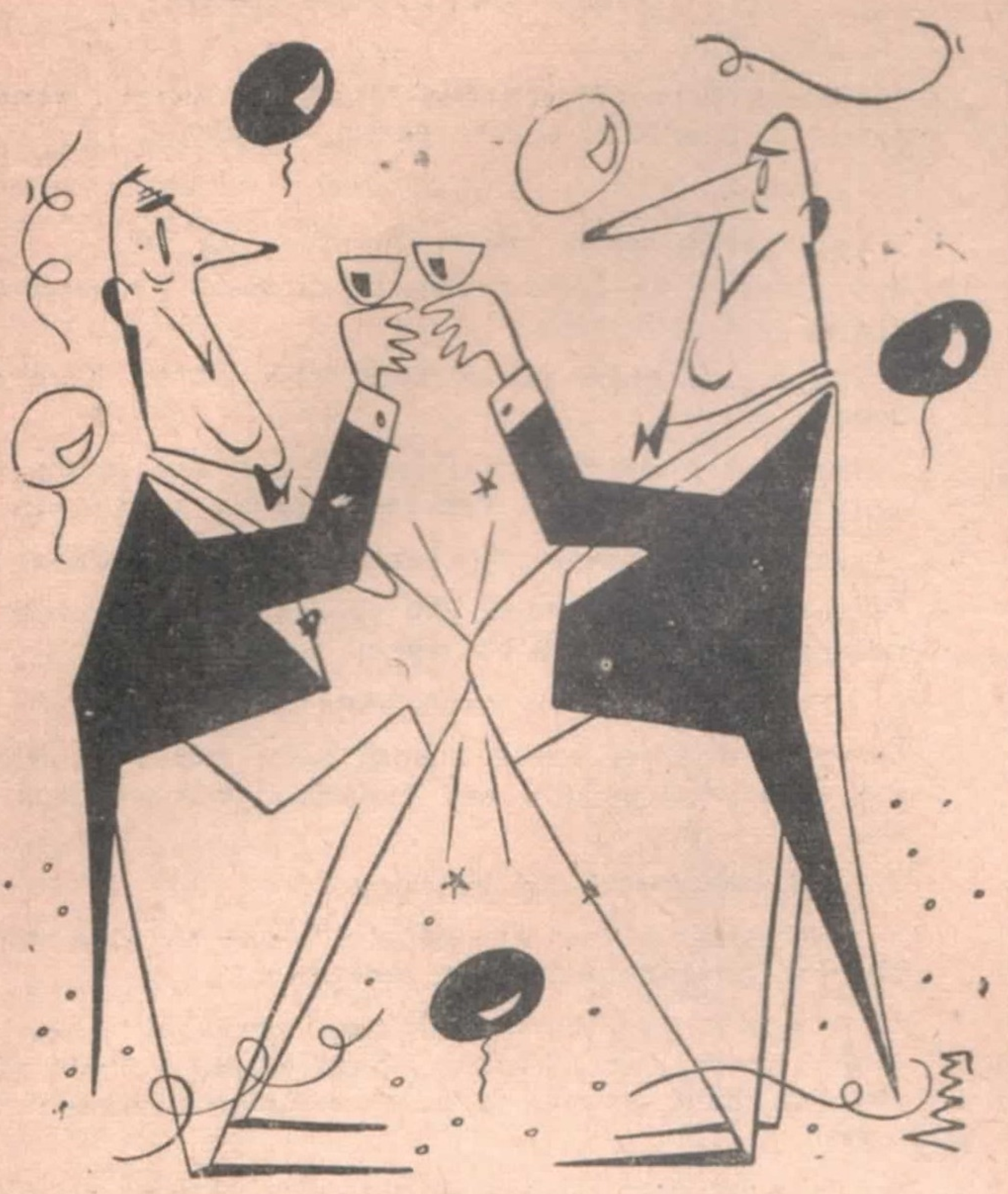

ŞEREFE

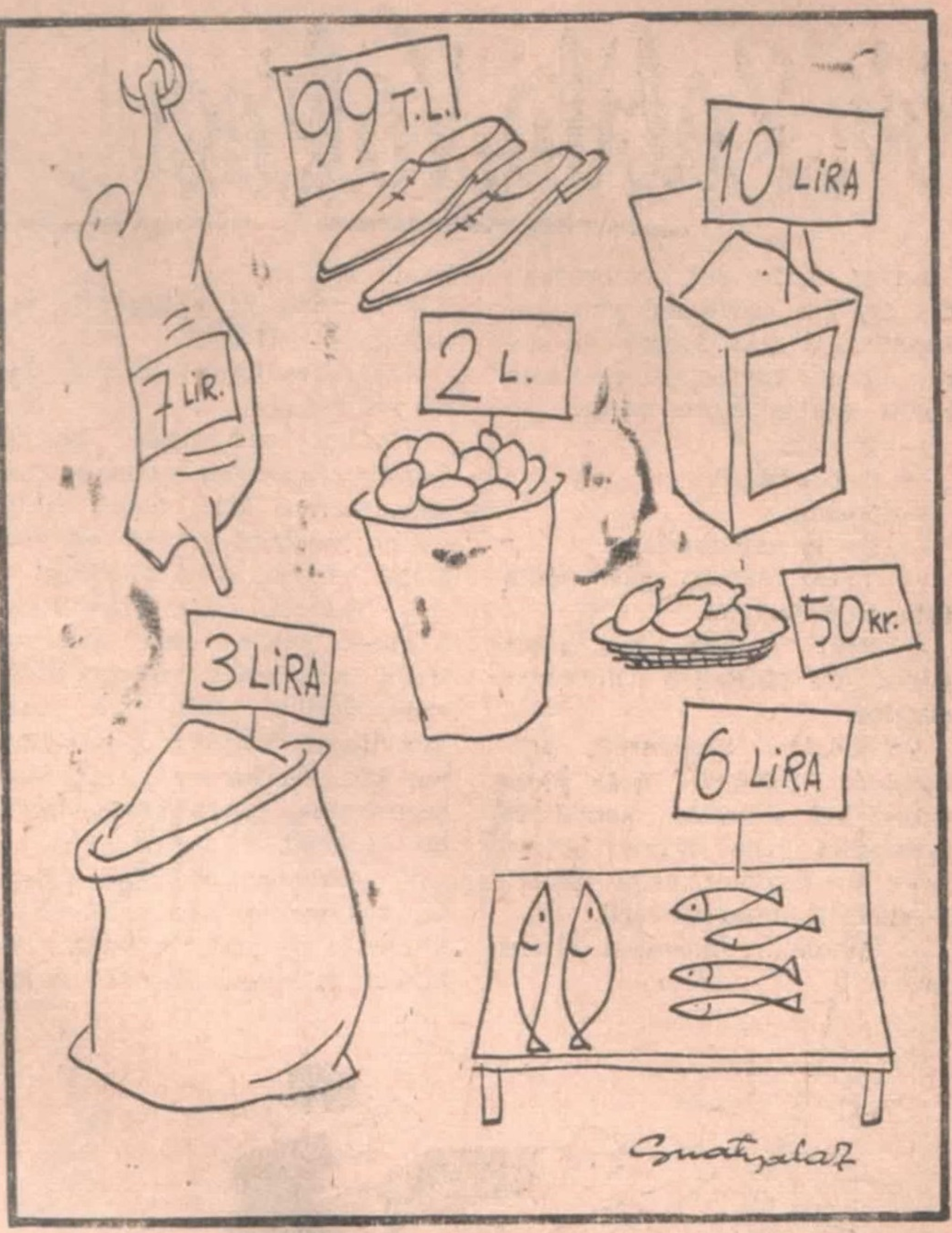

BOZGUNCU NEŞRİYAT

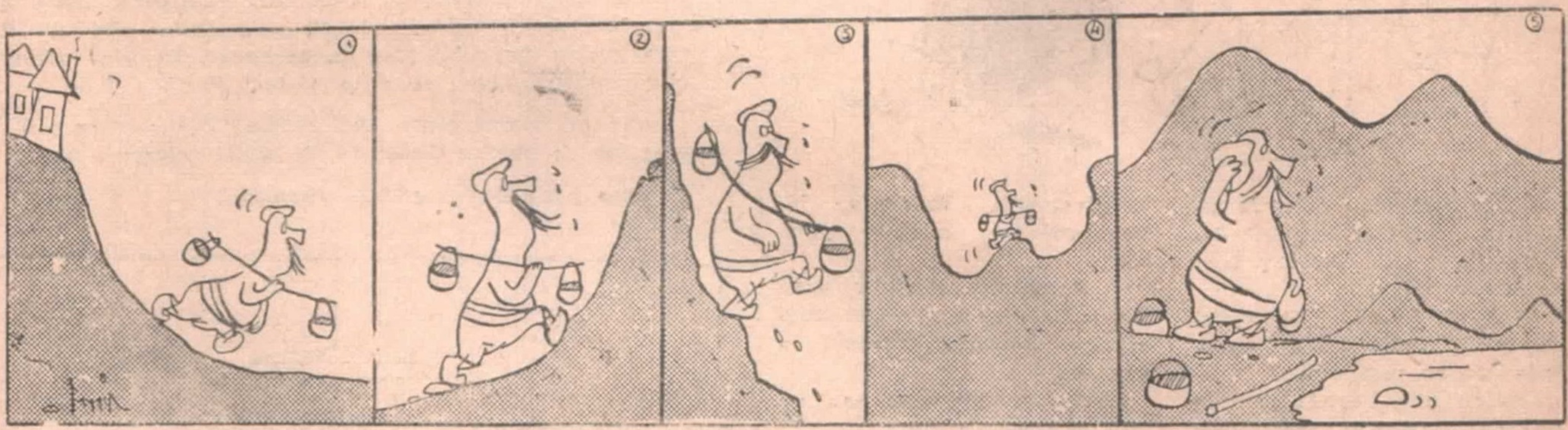

KÖYLÜ NİHAYET SUYA KAVUŞTU

Çıktım dışarı. Ama kendime inat bir istida yazarak öğleden sonra dayadım burnuna.

Bir bakışta okudu. Zâten bir kelimelikti. İri harflerle «Hastayım!» diye yazmıştım.

«Bu kadar mı?» dedi.

«Bir kelime daha vardı ama lüzum görmedim!» dedim.

«Peki, onu da söyle!»

«Yaşıyorum!»

«Anlaşıldı... Sen hastayım dediğine bakılırsa muhalif, yaşıyorum dediğine bakılırsa da muvafıksın. Kimbilir belki muhalif de değilsindir... Seni muayene ettirmeli...»

«Hiç lüzum yok, bal gibi hastayım...»

«Bir rapor lâzım!»

Tamam! Sinir olduğum ikinci kelimeyi de bulmuştu: Rapor. Benim altına pul yapışan her şeye... Hattâ sinema biletine bile sinirim tutar.

İstidamın altına çivi yazısı ile bir şey yazdı. Hiyeroglifle imzaladı:

«Al bunu» dedi, «doğru Sağlık Müdürlüğüne...»

(Gelecek sayıda Lâterna Cemil'in, dilekçesi elinde rapor peşinde, kapı kapı dolaştığını okuyacaksınız.)

Bir insanın kalbi yaşadığı müddetçe çarpar.

Çarpıntı

Herkes yanılabilir.

Pardon

İçen bir daha ayılmaz.

İçgör Şarabı

Talihe inanmıyanlar Salihe inanmalıdırlar.

Salihin Abisi

Yollar niçin bitmiyor.

Daha 150 kilometre var

Altı kere altı, otuz altı eder.

Kerrat Zeki

Beni yumuşatacağını mı zannediyorsun?

Demir

Derdimi ummana döktüm.

Temizlik İşleri

Kalenin önünde kimse yok.

Gol

Çok sempatiksiniz.

Sahi mi?

Bir Zabıta Vak'ası..

Beyaz gömlekli orta yaşlı doktor, bir eliyle sol yanağını kapatmış olarak karşısında duran deve tüyü paltolu, kısa boylu gencin adını sordu.

— Osman.

— Soy adınız?

— Özcan.

— Ne iş yaparsınız?

— (Yeni Sabah) gazetesinin foto muhabiriyim.

— Peki Osman bey, şöyle geliniz de yüzünüzü muayene edeyim.

Ve böyle söyliyerek; delikanlının yüzünü ışığa karşı tuttu. Sol elmacık kemiğinin üzerinden yana doğru genişliyen kırmızı-mor eziği dikkatli dikkatli muayene etti.

— Hımm... Yumrukla olmuş bu...

namlı sayılır..

— Demek ki polisçe de tanınmış birisi?

— Herkes tanır efendim. Sade polis değil...

Doktor, masasının başına geçmiş, raporunu yazmağa hazırlanıyordu. Bir kâğıt çekti, dolma kalemini çıkardı ve yazmağa başladı. İşini bitirince:

— Tamam, dedi. Raporumu, 3 günde geçer diye verdim. Gene ucuz atlatmışsınız doğrusu, verilmiş sadakanız varmış. İnsan kiminle konuştuğuna, kime selâm verdiğine, karşısındakine çok dikkat etmeli bu devirde...

— Haklısınız efendim. Aslına bakarsanız, beni döven o kimseyle ne gibi bir ilişiğim olabilir ki?. Ama vazife icabı

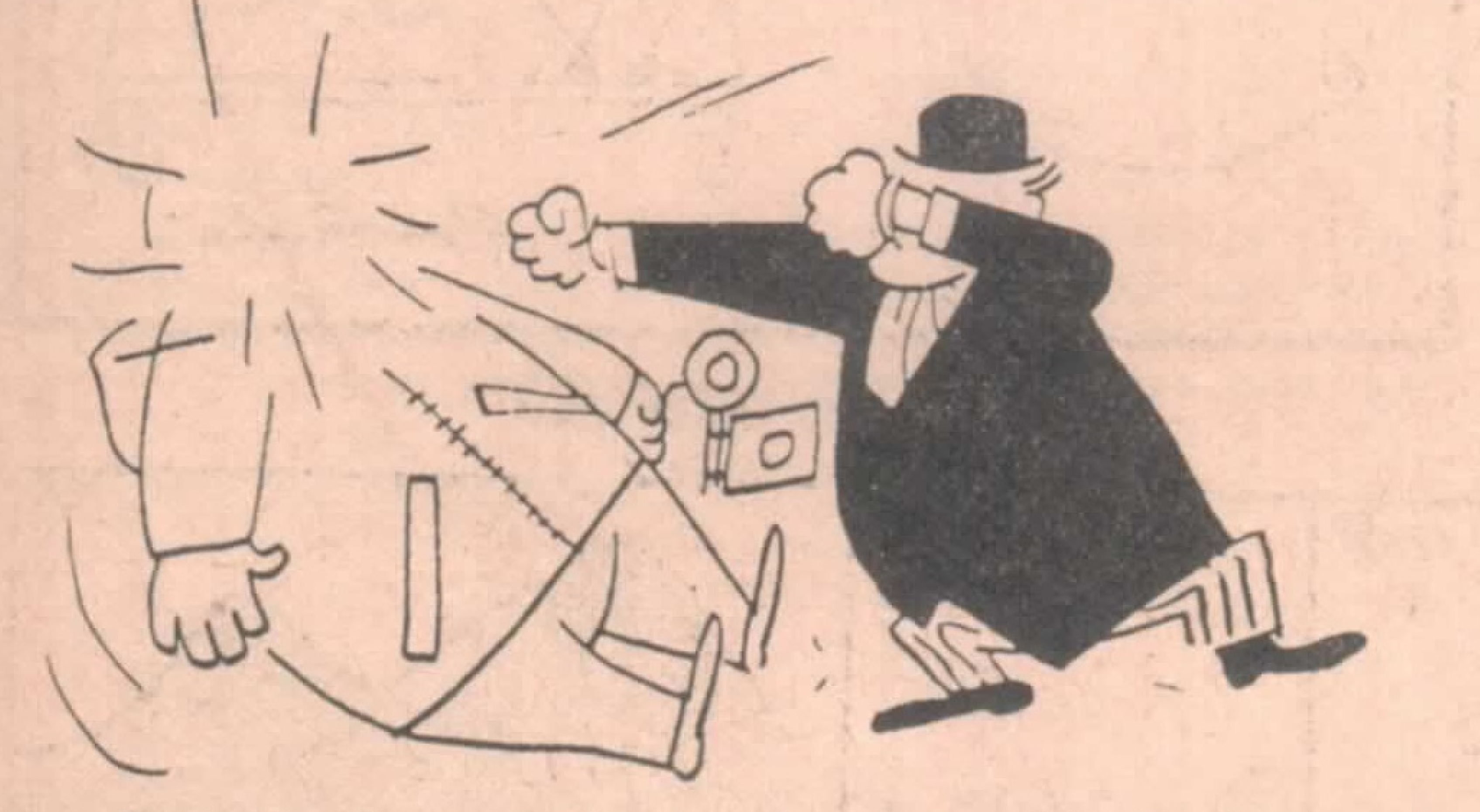

— Evet efendim yumruk attı. Sonra tokat da vurdu, kolumu da kıvırdı, bir kaç tane de tekme salladı.

— Allah Allah!.. Ne adammış yahu? Peki birader, bu arada sen ne yapıyordun?

— Ben mi? Yaptığı şeylerin doğru olmadığını anlatmağa çalışıyordum. «Size yakışmaz» dedim. «Ayıptır» dedim. «Hak, hukuk, basın, filân» dedim, olmadı.

— Yani karşılık vermediniz...

— Ne gezer efendim, elimi bile kaldırmadım.

— Vah vah!.. Siz bu kadar efendice davranın, karşılık vermeyin, o gene bildiğini yapsın... Anlaşılan bu işlere eli alışık... Baksanıza attığı yumruğa... Mazallah gözünüze gelse, çıkması işden bile değilmiş...

— Çıkarır çıkarırdı efendim..

— Peki ortalıkta kimse yokmuydu? Sizi ayıracak, araya girecek kimse...

— Olmaz olur mu efendim. En azından 30-40 kişi vardı.

— Tuhaf şey.. Niye müdahale etmediler öyleyse? Yani sizi döven bu kadar namlı, korkulacak birisi mi?

— Vallahi, namlı olmasına karşılaşmıştık. Malûm a, bizim meslekte herkesle işimiz olur.

— Anlıyorum. Kimbilir, nasıl bir yerde oldu bu hâdise? Doğrusunu isterseniz, sizinki de güç iş...

Doktor, raporu uzatırken aklına yeni gelmiş gibi:

— Sahi, diye konuştu. Hâdisenin nerede cereyan ettiğini ve sizi dövenin kim olduğunu söylemediniz. Öyle 30-40 kişinin seyredip de araya giremediği bir yer neresi olabilir. Sonra herkes tanır dediğiniz namlı zat kim acaba?

Deve tüyü paltolu kısa boylu genç, önce masanın üzerindeki raporu alıp, iyice cebine yerleştirdi. Sonra da cevap verdi:

tuttu. Sol elmacık kemiğinin

— Hadisenin olduğu yer, dabaşı değil, İstanbulun en işlek yeri. O kolumu büken, yumruk sallayan, tekmeleri savuran da şöyle böyle bir adam değil, meslekdaşımız büyük işler görmüş bir siyaset adamı. Tanırsınız her halde?.

Doktoru bir düşüncedir almıştı. Ben verdiği raporu güzelce cebime yerleştirdim. Teşekkür ederek çıktım.

O hâlâ düşünüyordu.

HALİL LÜTFİ'NİN KÂRI

Balzac, Fransız edebiyatına bir Ojeni Grande vermişse Babıali de bize Halil Lütfi'yi hediye etmiştir.

Fuzuli

Âşıkı sadık benim Mecnunun ancak âdı var.

diyor. Bize kalırsa Öjeni Grande'nin de ancak adı vardı. Esas Cimri-i Sadık bizimkidir.

Geçenlerde bizim patron Lütfi beye ait bir fıkra okudum:

Bayilerden biri TAN matbaasına bir iş için girmiş. Kısa adımlarla Halil Lütfi'nin önünden geçerken durdurmuş:

«Abe» demiş, «neye böyle sık atarsın adımcağazlarını be!»

Bayi bu damdan düşer gibi yapılan ihtar karşısında duralamış, bakmış ki kötü bir maksat yok:

«Ne yapayım beyim» demiş «öyle alışmışım!»

«Yook öyle şey olmaz. Bundan sonra adımlarını daha uzun atmağa çalış!» diye akıl öğretmeğe kalkınca, bayi sormuş:

«Peki, ne kârım olur bundan?»

«Ne kârın mı olur? Abe iki adım yerine bir adım atarsan, bir sene giyeceğin pabucu iki sene giyersin!»

Dergideki fıkra burada bitiyordu. Okuyunca bunda bir eksiklik var!» diye düşündüm. Nasıl olurdu... Kendi çıkarı olmadan ağzını açmayan bizim patrona, bayiin pabuçlarından neydi?

Patronun keyfi olduğu birgün (yâni Ekspres gazetesinin üç günlük hesabını sildiği bir sırada) bu dergiyi «Sizden bahsediyorlar!» diye uzattım. Okudu. Hiç bozmadı, üstelik beğendi de... «Ama, efendim» dedi. «Noksan gibi geldi bana!»

Hiç sesini çıkarmıyor, sinsi sinsi gülüyordu. Artık dayanamadım. «Peki», «dedim, bâyiin pabucundan size ne? O iki adım yerine bir adım atar da pabucunu bir sene yerine iki sene giyerse bundan sizin ne kârınız olur?»

«Ne mi kârım olur? Abe budala? Pabuçlar onunsa, muşambalar da benim. Onlar da iki misli dayanmaz mı?»

«Eee pes!» dedim çıktım odasından.

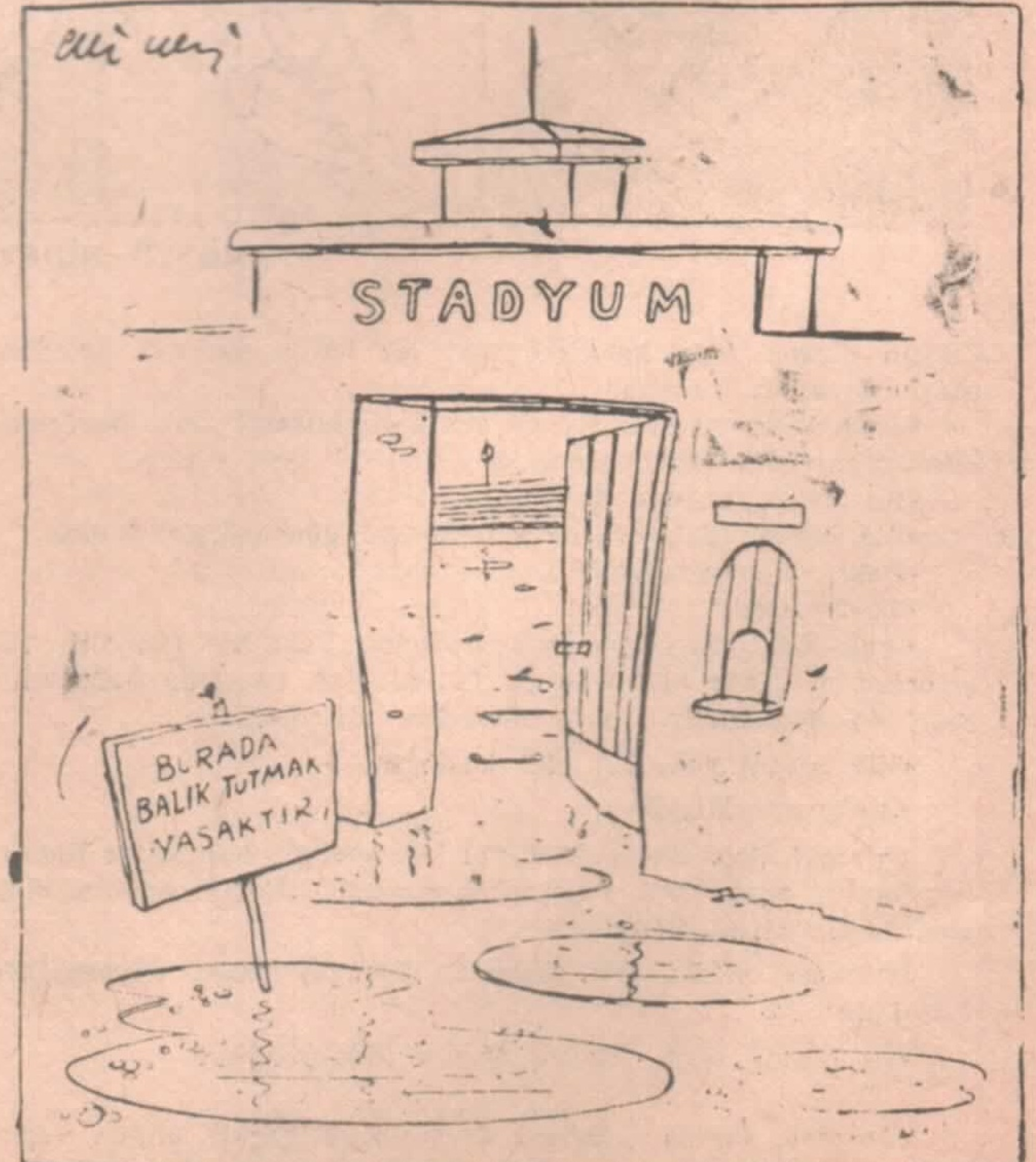

YAZISIZ

Babana Sor

İŞİN İÇİNDEN KENDİ KENDİNE ÇIKAMAZSAN BABANA SOR. H. MATİSSE

YILDIRIM NEREYE DÜŞER?

Kâmil Meraklıer «Silivri»: Efendi abi acaba neden yıldırım daima yüksek yerlere düşer?

Orası gökyüzüne daha yakındır da ondan... Nedenmiş?

KREMALI PASTA

Sevim Yasemin «Moda»: Bana Kremalı Pastanın nasıl yapıldığını târif eder misiniz?

Pekâlâ hanımefendi, tarif edeyim: Önce yarım kilo un, 250 gram ibrişim, 800 gram yeşil sabun, 18 tane de kuru incir alın. İncirleri yeşil sabunla yıkayıp yiyin. Sonra unu bir tabağın içine koyun, içine de bir bardak su koyun. Ondan sonrasını hatırlamıyorum. Yahu ben kremalı pastanın nasıl yapıldığını nereden bileyim...

DÜNYANIN EN AKILLI HAYVANI

Cemal N. «Antalya»: Acaba dünyanın en akıllı hayvanı hangisidir dersiniz?

Bence ayıdır. Çünkü hep kadınları ayılar kaçırır. Fakat onlarla evlenmezler.

YERLİ TURİST NEYMİŞ?

Şevket K .«Eskişehir» — Ben bazı gazetelerde «Yerli turist» diye bir tâbire rastladım. Sizden çok rica ederim. Yerli turist ne demektir?

Yerli turist deyince hemen aklınıza Sirkeci otellerinde ikamet eden, çakmak, dolmakalem, leke suyu satan işportacıların etrafına biriken, Beyoğlunun saz salonlarında en ön masaları işgal eden, şapkayı kalıpçıdan aldığı gibi giyen adamlar gelmesin. Çünkü bunların yerli turistlikle hiçbir alâkaları yoktur. Asıl yerli turist, seçim zamanı partisinin propagandasını yapmak için bucak bucak dolaşan politikacıdır.

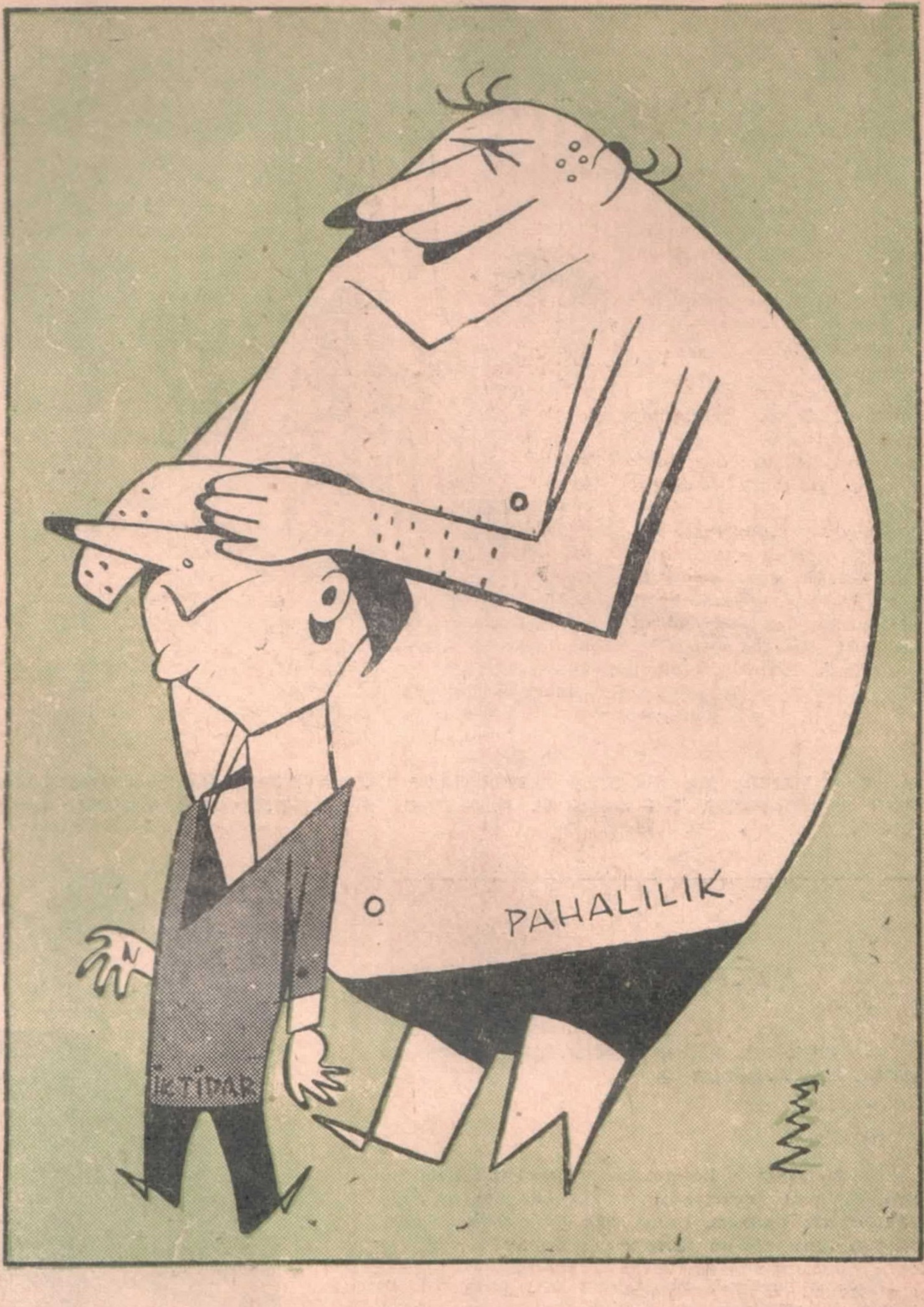

— TANIDIM, TANIDIM!.. MİLLİ REFAH!..

VATANDAŞIN HİKÂYESİ

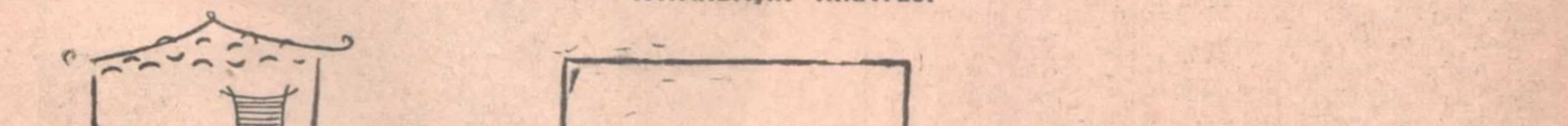

— NE YAPALIM SEN DE BALIK YE!

— NE YAPALIM SEN DE ET YE!

— BAK YAHU!.. MR SACQUES TREBOLIGOAT LA HAYE'DEKİ U.C.O. ASAMBLESİNDE BUNUN SANSASYONEL BİR SKANDAL OLDUĞUNU BELİRTEREK CAMİAMIZDAKİ ENTELLEKTÜEL...

ISPANAKLI LÂFLAR

Çok cahildir.. Hiç birşey bilmez. Zira bir kadının böyle şeylere ihtiyacı yoktur.

Peki madem ki yanlış numara çevirdim niye telefona cevap veriyorsunuz?

Bir erkeğe bir kadın az, iki kadın çoktur.

Ne zaman bir meclise girsem, mutlaka bir kaç kişi eksilir... Anlıyamadım gitti...

Profesör başkaları uyurken konuşan insandır.

Herkese itimad et, fakat gene de kâğıtları kes!

Kazanacak kimse için değil, sevmediğiniz kimse kaybetsin diye rey verirsiniz.

Erkek ölünce en son kalbi durur, bir kadında ise en son duran dilidir.

Bir prensiple mücadele etmek o prensip altında yaşamaktan kolaydır.

O. A. K.

MEKTUP ÖRNEKLERİ

— FAKİR BİR KIZIN, ZENGİN BİR ADAMIN KARISINA MEKTUBUDUR —

Hamfendi,

Siz şüphesiz hayatın bir çok ızdıraplarıyla başbaşa kalan bir hanımsınız ve asil bir aile saadetine mâni olmak istemem, benim için çok inkisarı hayale uğrıyan birisi olmam lüzumuna sebeptir.

Kocanız beni sık sık rahatsız edip bana evli bir erkeğe yakışmıyacak bir şekilde tacizkârane rahatsız ediyor ve izzeti nefis sahibi bir adam olsa size bunu yazmaklığıma meydan bırakmazmıydı herhalde?

Ben en çok sizi düşünerek, bu namütenahi bir şekilde bana tacizlik veren bir erkeği hiç bir zaman bir ailenin yuvasına lâyık olmasına mâni olmak istemiyen bir kızım. Kocanız bana: «Nermin, karımı boşayacağım, seni alacağım» dediğinde ben, «Rica ederim beyefendi, ben sizin yanınızda çalışıyorsam da, hiç bir zaman sizin zannettiğiniz bir kız olarak bu saadeti yıkacak karakterde birisi olsaydım zannerdersem» diye ona lâzım gelen cevabı verdim.

Evet hamfendi, bu maalesef ki, kocanızın yanında artık çalışamam. Böyle ahlâksız bir erkeğe nasıl sizi lâyık görebilir bir insan dünyada mevcut olabilir? Sizin yüksek vakitlerinizi rahatsız ederken, bu tacize en şefkatinizle hoş göreceğinize de emin olmasaydım, sonsuz sevgilerimle mesut bir aile saadeti içinde daima beni hatırlamanıza nasıl dileyebilirdim? Efendim?

GÖVDE GÖSTERİSİ

AH O MEKTEP AH!

YAZAN: ÇETİN ALTAN

Geçende bizim mektebin önünden geçtim. Ne kadar kasvetli, ne kadar korkunç göründü. Şaştım, nasıl oturup okumuşum orada yıllarca... Çocukluğumun en güzel yılları o büyük duvarların arasına gömülüp gitmiş. Her gün yemin ederdik:

— Ah, şu mektebi bir bitirelim, bir daha önünden geçersek namussuzuz...

Yağmurlu, karlı günlerde bahçeye çıkartmazlardı; bütün kapılar kilitlenir, talebeler teneffüslerde koridorlarda dolaşırlardı...

Hele bir koridor vardı, konferans salonunun önündeki koridor, penceresiz koridor, zifirî karanlık koridor... Aşıklar, bedbinler, içine kapanıklar, elleri arkalarında, hiç konuşmadan tek başlarına orada dolaşırlardı...

Kazara çocuklardan biri o upuzun koridorda, kandil kadar kalan elektriklerden birini yaksa, hemen ihtar ederlerdi:

— Kapat şunu...

Ve sonu gelmez, meş'um bir dehlize benzeyen karanlık koridorun sessiz yolcuları ağır adımlarla yürüyüşlerine devam ederlerdi...

Saat dokuzda yatırırlardı bizi... Hele bahar akşamlarında, güneş henüz batmışken, Beyoğlu bütün ışıkları, çançanlı tramvayları, sinemaları, vitrinleri ve güzel kadınlariyle yeni bir hayat başlarken yatakhanelere çıkmak, gönlümüzü kızgın bir mengeneyle sıkar sıkardı...

Demir parmaklıkların dışındaki Beyoğlu, Semiramisin bahçeleri kadar uzak bir hayaldi bizim için...

Bir gün o caddede, bir kadınla dolaşmanın hayâline ümitlerimizi yatırır ve sallardık... O beşikte yıllarca salladık bu ümitleri...

Müdür muavinleri ön bahçede tenis topuyla futbol oynayanlara nedense pek düşmandılar... Hemen düdük çalar, alırlardı topları... Ama çocuklar gene oynarlardı.

Karne sonları yaklaştıkça, arka arkaya cebir, fizik, kimya imtihanları bindirdikçe hayat zehir olurdu. Gider sınıfın mağrur çalışkanlarından yardım dilenirdik... O çalışkanlar şimdi ne oldular, bilmiyorum, hiçbirini görmüyorum.

Daha mektebin açıldığı gün tahtanın bir köşesine yazarlardı: «Tâtile 244 gün var.» Mayıs ayı kurtuluş ayıydı, sevinç ayıydı. Kara tahtadaki rakam çoktan üç haneliden iki haneye inmiş olurdu. Her kopan takvim yaprağı tâtile yaklaşılan her gün, oradan bir sayı götürür, nihayet iki hafta kalınca saatler hesaplanır, onlar yazılmaya başlardı...

Çoğumuz iple bağlı boyasız pabuç, paçası sarkık golf pantalon ve kazak giyerdik... Bu kayıtsızlığın, rindâne bir tarafı vardı... «Adaaam sen de, boş ver» diyen bir tarafı...

Ama cumartesileri lâcivert elbiseler çıkar, beyaz gömlekler kolalanır, biraz da özenti bir şıklıkla sınıfa inilirdi...

Bâzı arkadaşlar, gözleri parlak olsun diye akşamdan yemekhaneden aldıkları limonları sabahları gözlerine sıktırırlardı...

Bol bol yalan maceralar anlatırdık... Tabiî kadın kız üstüne... Hocalar pek hafif bulurlardı bizleri... Hattâ bâzıları;

— Cumartesi pazar, sinemaya gideceğinize oturup ders çalışın, derlerdi.

Sonra da kendileri talebeyken nasıl çalıştıklarını, sınıfın nasıl birincisi olduklarını anlatırlardı...

Bunu daha ziyade Türkler yapardı. Fransız hocaların böyle ukalâlığı yoktu. Daha cin, daha sempatik, daha talebeye yakın bir tarafları vardı onların. Sâdece derslerde çok sıkıştırırlardı. Neler neler de bilmezlerdi mübarekler... Hepsi felsefe bilirdi, astronomi bilirdi, tarih bilirdi, edebiyat bilirdi, matematik bilirdi. Rahat rahat bilirdi, kendisini sıkmadan bilirdi. Nüktesiyle, fıkrasiyle bilirdi...

Yıllar biter, sınıflar biter, mektep bir türlü bitmezdi. Yediye geçerdik, sekize geçerdik, dokuza geçerdik... Son sınıf varılması imkânsız bir yıldız gibi uzakta öyle parıldardı... Son sınıfın daha başka bir havası, bir afisi, bir takım imtiyazları vardı. Yemekhaneleri tabureli değil, iskemleliydi. Arkadaki çiçek bahçesine çıkmak yalnız onların hakkıydı. Çarşambaları daha kolay izin alırlardı...

En mahzun akşamlar pazar akşamlarıydı... Saat yedide kös kös mektebe girer, nöbetçi bir muallim muavini:

— Haydi vakit tamam,

Deyinceye kadar, demir parmaklıklı kapının önünden beş on dakika daha Beyoğlunun kalabalığına son defa bakardık.

Bir başka işkence de sabahları saat altıda kalkmaktı. Karyolalarımıza çat çat vururlar, daha olmazsa sarsarlar, öyle kaldırırlardı kalkmayanları... Kimisi de numarayı alırdı...

Bunların hepsi bir avuç kum gibi yavaş yavaş hâtıraların boşluğuna çöktü.

Şimdi gene o taş duvarların içinde günleri bekleyenler, ümitlerini bir hayâl beşiğine koyup sallaya sallaya büyütenler var...

Ben artık dışardayım, istediğim saatte geçiyorum o mektebin önünden... Ama içimi bir şeyler sıkıyor, bir şeyler sızlıyor içimde...

Vaktiyle fazla mı ümitlendim, fazla mı hayâl kurdum nedir? O demir parmaklıkları aşar aşmaz kavuşacağımı zannettiğim o mesut hayata bir türlü kavuşamadım.

Artık anlıyorum ki kavuşacağım da yok...

SPİKER — İKİ SAAT EVVEL RADYOMUZDA VUKU BULAN TEKNİK ARIZAYI DÜZELTTİK. ŞİMDİ, YARIDA KALMIŞ OLAN «MEMLEKETİMİZDE KURULACAK OLAN TELEVİZYON İSTASYONLARI» HAKKINDAKİ KONUŞMAMIZA DEVAM EDİYORUZ...

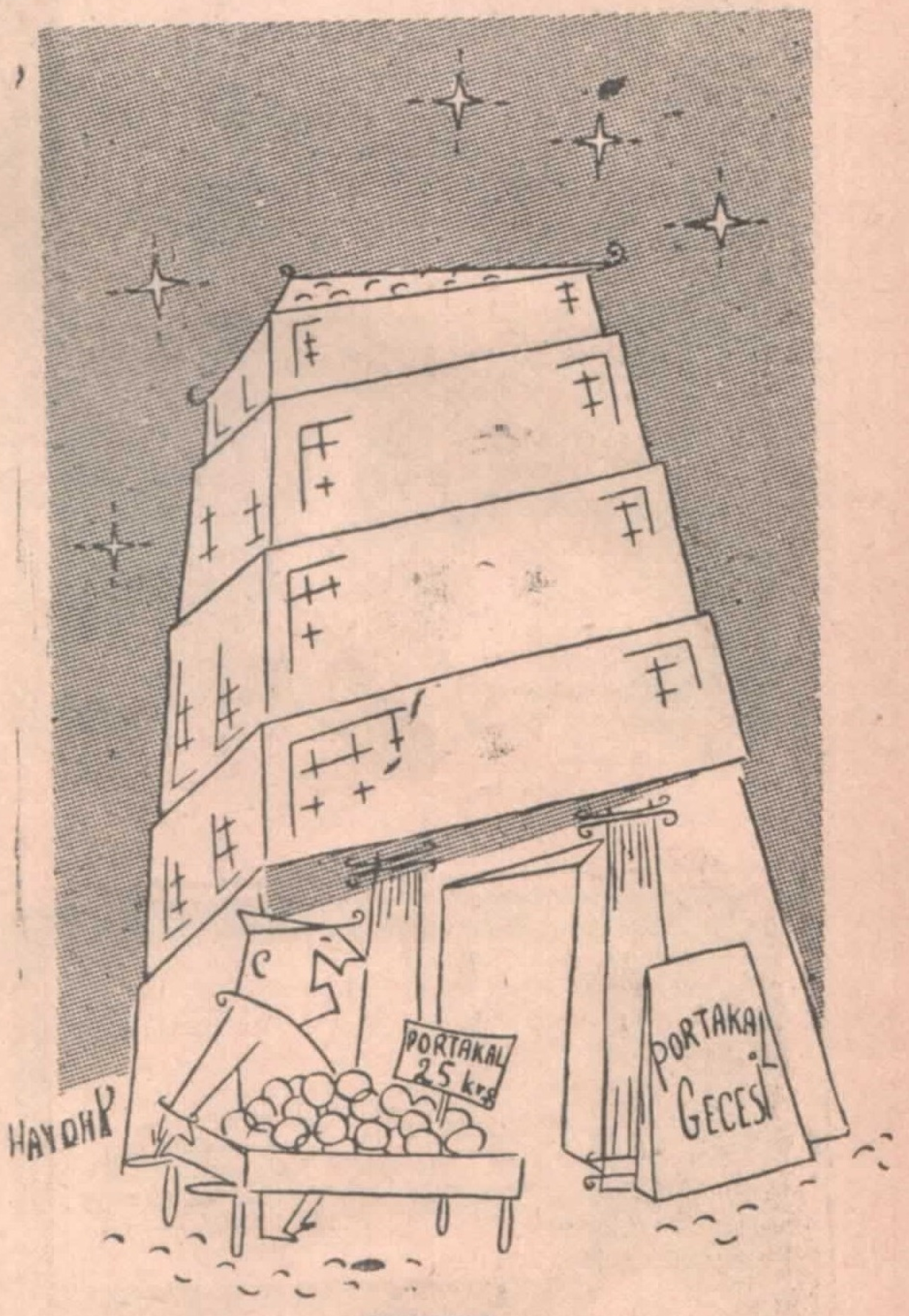

YAZISIZ

HANGİ FİLMLERİ S

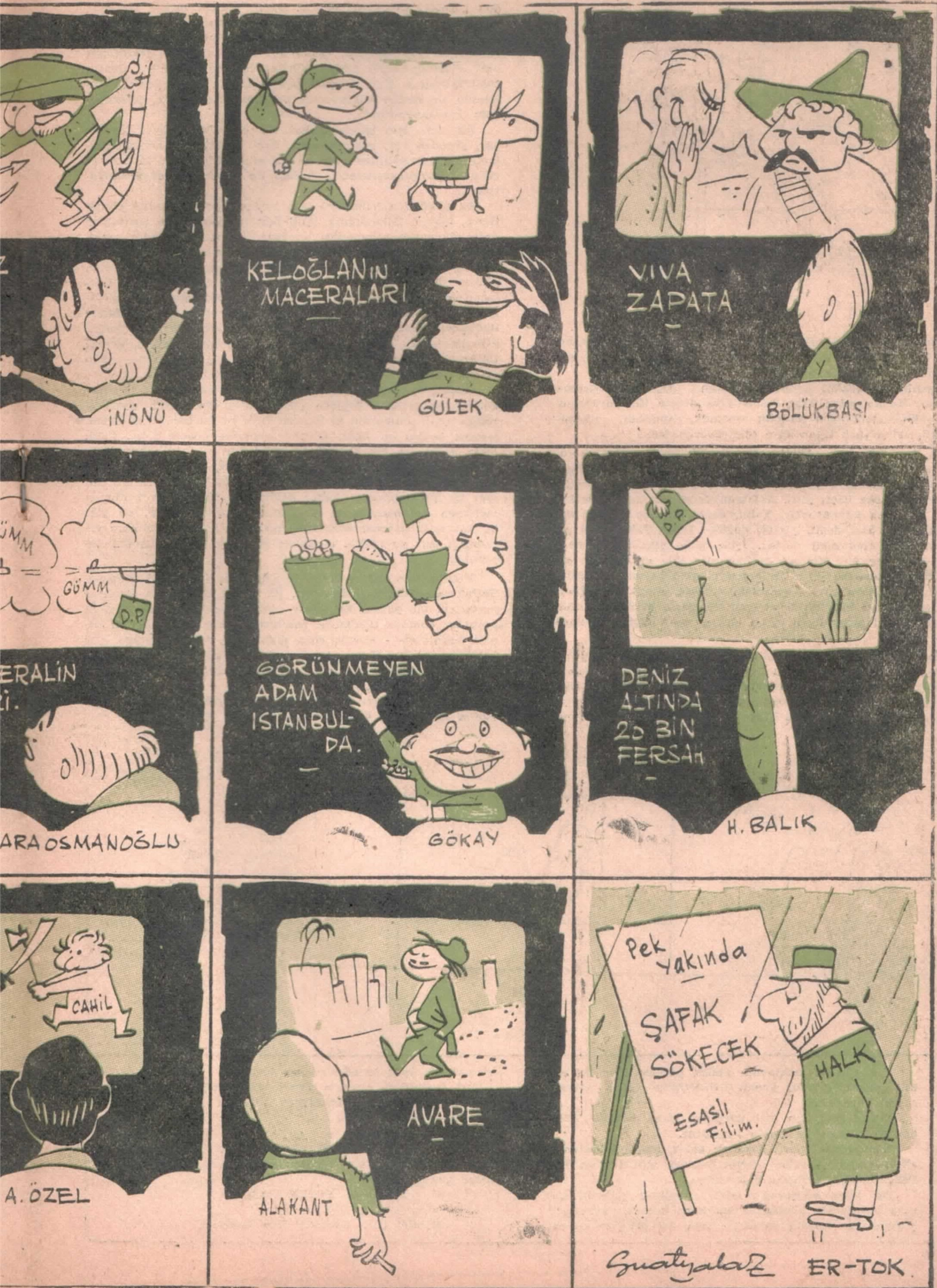

...LERİ SEVERLER?.

«Bu şarkıyı söylemeyiniz efendim; bu yoldan geçmeyiniz, bu plâğı kaldırınız, bu kafayı kırıp atınız, denize tükürmeyiniz efendim, denize tükürmeyiniz!»

İnsanlarda nezaket kalmadı efendim. Ar, hayâ, utanma kalmadı. Önüne gelen «hak tuuu» diye denize tükürüveriyor. Hem çekinmeden, onca milletin arasında, vapurdan, rıhtımdan, köprüden «hak tuuu» diye tükürüveriyorlar.

Bir kaç tanesine: «Ayıptır efendi, tükürme...» diyecek oldum, biri: «Babalık git işine.» dedi, bir başkası: «Sen ne karışıyorsun lan!...» diye bağırdı. Hele bir tanesi umacı görmüş gibi korka korka kaçtı gitti. Anlatamıyorum bir türlü, kaz kafalılar anlamak istemiyorlar. Yahu, deniz bu, çöp kutusu değil, tükrük hokası değil, çöplük değil!... Deniz yahu, pırıl pırıl, tertemiz, cıvıl cıvıl deniz... İçine girip yıkanıyoruz be... Daha ötesi var mı? Hiç mi düşünmezler, hiç mi akılları ermez? Deniz kenarına şöyle bir kahveye çıkıp başınızı dinlemeye gelmez. Hemen yanı başınızdaki edepsiz, züppe bir oğlan: «Hak tuuu» diye balgamı fırlatıverir denize, o güzelim denize. İnsanın tüyleri nasıl diken diken olmaz, nasıl küplere binmez insan...

Geceleri uykum kaçıyor vallahi. Nasıl kaçmaz efendim, nasıl kaçmaz!... Bizim ev deniz kıyısındadır. Bitişiğinde ufacık, iskelemsi bir yer var. Tam yatağa yatıyorum, birinin gelip denize tükürmesi ihtimali aklıma takılıveriyor. Gerçekten, ya münasebetsizin biri gelip de denize tükürmeğe kalkarsa. Hem evimin önünden, iskeleden... Korkunç şey bu... İşte bu yüzden geceleri uyuyamaz oldum. Bazan ansızın kalkıp kimseler var mı, yok mu diye gece yarıları evin etrafını, deniz kıyısını dolaşıyor, ortalığı kolaçan ediyorum. İşin tuhafı, bizim hanım da kızıyor yaptıklarıma. «Sana ne, diyor, aklından zorun mu var? Elâlemin keyfi misin? Yüzüne tükürmüyorlar ya, denize tükürüyorlar..» Hey Allahım sen bilirsin... Ulan yüzüme tükürsün de denize tükürmesin be. Tükürmesin işte, istemiyorum. İs-te-mi-yo-rum!...

Bir defa işin içinde sıhhat var efendim, içtimaî terbiye var, görenek var, gelenek var... Evet efendim, insanların sağlamı olur, hastalıklısı olur, di mi efendim? Tutun ki bir veremli... Dayanamıyorum!... Valahi de tallahi de dayanamıyorum!...

İşi kökünden halletmek için başta Sağlık Bakanlığı olmak üzere, İçişleri Bakanlığına, Millî Eğitim Bakanlığına mektuplar yazıp durumun vehametini en ince teferruatına kadar arzettim. Bu işin önlenmesi için deniz kıyısındaki bütün vilâyet, kasaba ve köylere tâmimler yapılması gerektiğini belirttim. Denize tükürmenin kötü olduğu yolunda öğretmenlerin talebelerine dersler vermesi, imamların ümmeti Muhammede vâızda bulunmasının zarurî olduğunu ifade ettim. Eğer benimle ilgilenmez, cevap vermezlerse durumu Millet Meclisine kadar aksettireceğim. Gerekirse kanunlar çıkarılsın efendim, denize tükürenlerden cezalar alınsın. Hele bir kaç kişi hapse girip çıksın, bakın o zaman ortalık nasıl süt liman oluyor!...

Efkârı umumiyeyi durumdan haberdar etmek için seri makaleler hazırladım. Şehirde çıkan bütün gazetelere göndereceğim. Öyle sanıyorum ki Peyami Safa ve Burhan Felek üstadlarımız benim bu haklı dâvamı müdafaa edeceklerdir. Falih Rıfkı beyin ise bir başmakale yazacağını ve beni destekleyeceğini kuvvetle tahmin etmekteyim. Evet, böyle önemli bir memleket dâvasında hangı akliselim sahibi benim tarafımı tutmaz ki. Yooo, yooo, o kadar değil; bazı ifsatçıların benim aleyhimde bulunacaklarını şimdiden biliyorum. Ama, ne gibi bir maksatla hareket edecekleri malûm olan bu zavallılara vereceğim sert ve mukni cevapları şimdiden hazırlamış bulunuyorum..

Fikirlerimin sâdece kafamda kalmasına tahammül edemem. Tatbikata çoktan başladım bile. İlk olarak bizim evin etrafıyla mahalleyi ele aldım. Bir pazar oturup teneke levhalara yağlı boyayla: «Denize tükürmek yasaktır!» - «Vatandaş, lütfen denize tükürme!» - «Deniz sizin malınızdır, tükürmeyiniz!» gibi vecizeler yazdım. Sonra, tenekeleri birer tahta çubuğa çaktım. Önce bizim iskelenin yanına, sonra vapur iskelesine, gezinti yerlerine bir bir yerleştirdim.

Evet saygı değer vatandaş, eğer akliselimin varsa sen de benim bu dâvama katıl. Denize tükürme, tükürtme!...

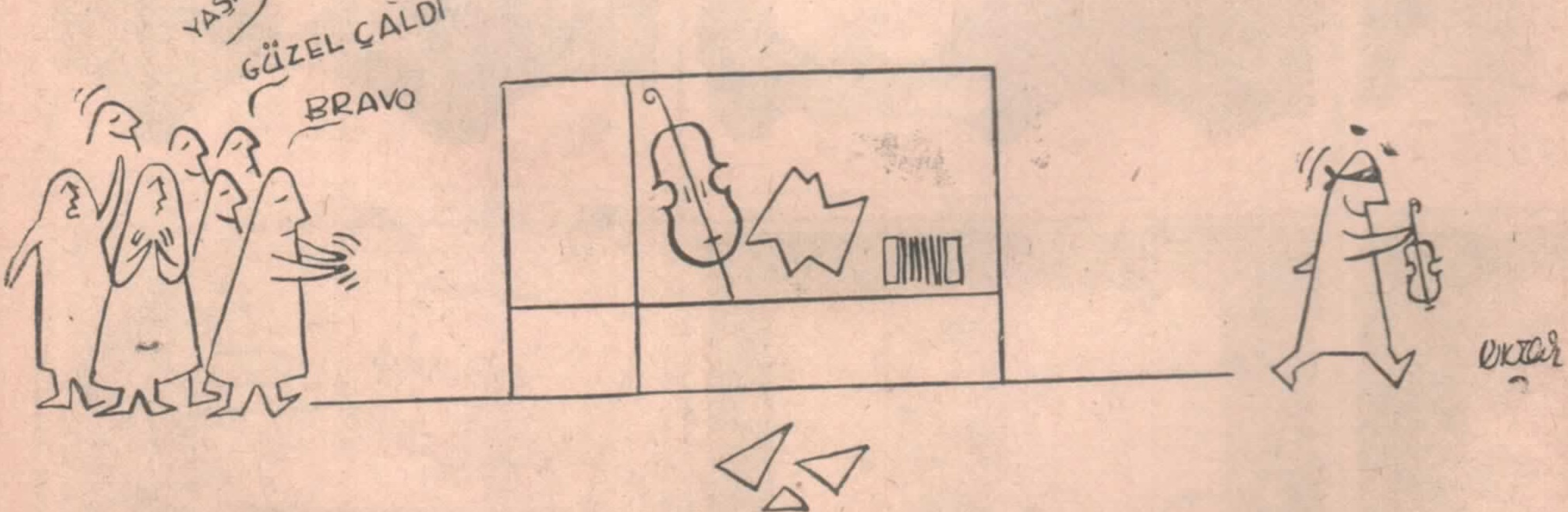

Her işleyen makinenin yedek parçası olur da geceli gündüzlü sefer yapan DOLMUŞ'un yedek parçası neden olmasın?.

Yedek parçanın asıl parçadan daha önemli, daha değerli olduğu bir çağda yaşıyoruz.

Uzun lâfın kısası! Şakadan anlar, alaydan hoşlanır, eli kalem, fırça tutar okuyucularımızı DOLMUŞ'un YEDEK PARÇA sayfasına çağırıyoruz.

Biz biraz sıkışacağız tabiî... Kimimiz şoförün yanına sokulacak, kimimizin bacakları kapıdan sarkacak, çoğumuz da bagaja atılacağız ama, DOLMUŞ'un en rahat yeri de yeni sanatçılarımıza kalacak.

Sizi arabamıza almakla kendi türkümüzü söylemeye zorlayacak değiliz. İstediğiniz türküyü söylemekte serbestsiniz.

Hemen başlayın işe!

Çeşitli yazılarınızı, karikatürlerinizi bekliyoruz. Bir sayfamızı tamamiyle size ayırdık. Eserlerinizi hemen şu adrese gönderin:

DOLMUŞ: YEDEK PARÇA
Sayfası
Bâbıâli Cad. Aydınlık Han İstanbul.

İTHAL MALI FIKRALAR

SORDUĞUN ŞEYE BAK

Çocuğun kafası büyüktü, mektepte herkes alay ediyordu. Sonunda dayanamayıp annesine koştu. Ağladı.

Anne çocuğu teskin etti:

— Böyle saçma şeylere inanma, dedikten sonra kafasının büyük olmadığını kendisine anlattı.

— Hadi, dedi, şimdi bunları unut ta koş eve 10 şişe bira al bakayım!

— Peki, şişeleri neyle taşıyayım?

— Sorduğun şeye bak, şapkana doldurursun canım!...

AYNI DERT

Asabiye mütehassısı muayene için kendisine gelmiş olan şahsa, gereken sualleri sorduktan sonra:

— Anlıyorum, dedi. Uykusuz kalmanızın, dalgınlığınızın, çabuk sinirlenmenizin tek sebebi para meseleleriyle zihninizi fazla yormanız. Biraz unutmağa gayret edin onları... Para sağlığınızdan mühim değildir. Bakın, geçenlerde bir yazar gelmişti. Aynı dertten mustaripti. Tanırsınız: A. W. Gardner... Bütün borçlarını, parayla alâkalı meseleleri unutmasını tavsiye ettim. Şimdi sinirleri falan düzeldi.

İçini çeken hasta:

— Biliyorum, dedi. Zaten benim rahatsızlığım da bu yüzden ya... Ben, söylediğiniz zatın terzisiyim.

AKGÜN ERTEM

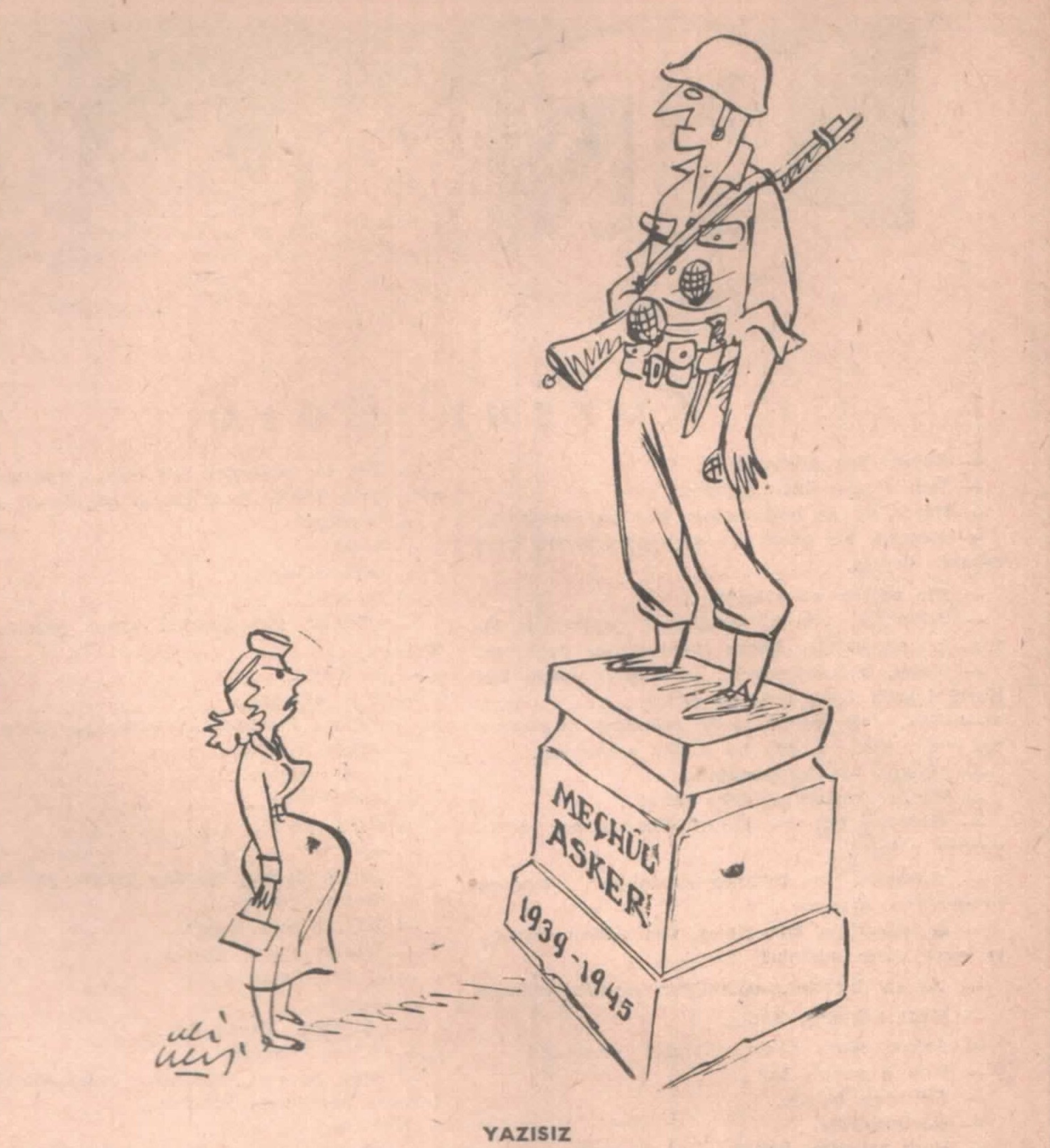

YAZISIZ

UYURGEZER FAKİR

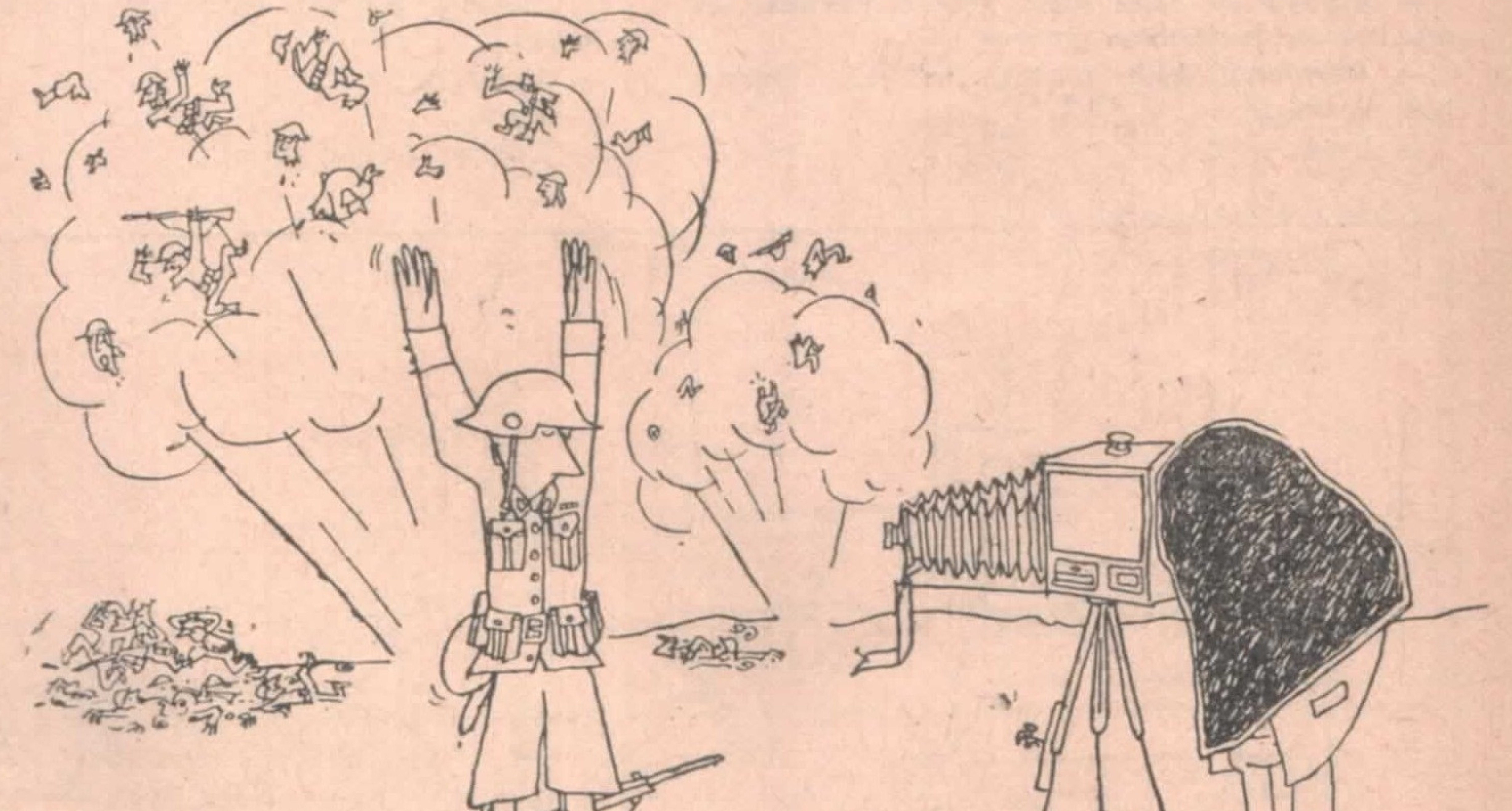

KIMILDAMA!

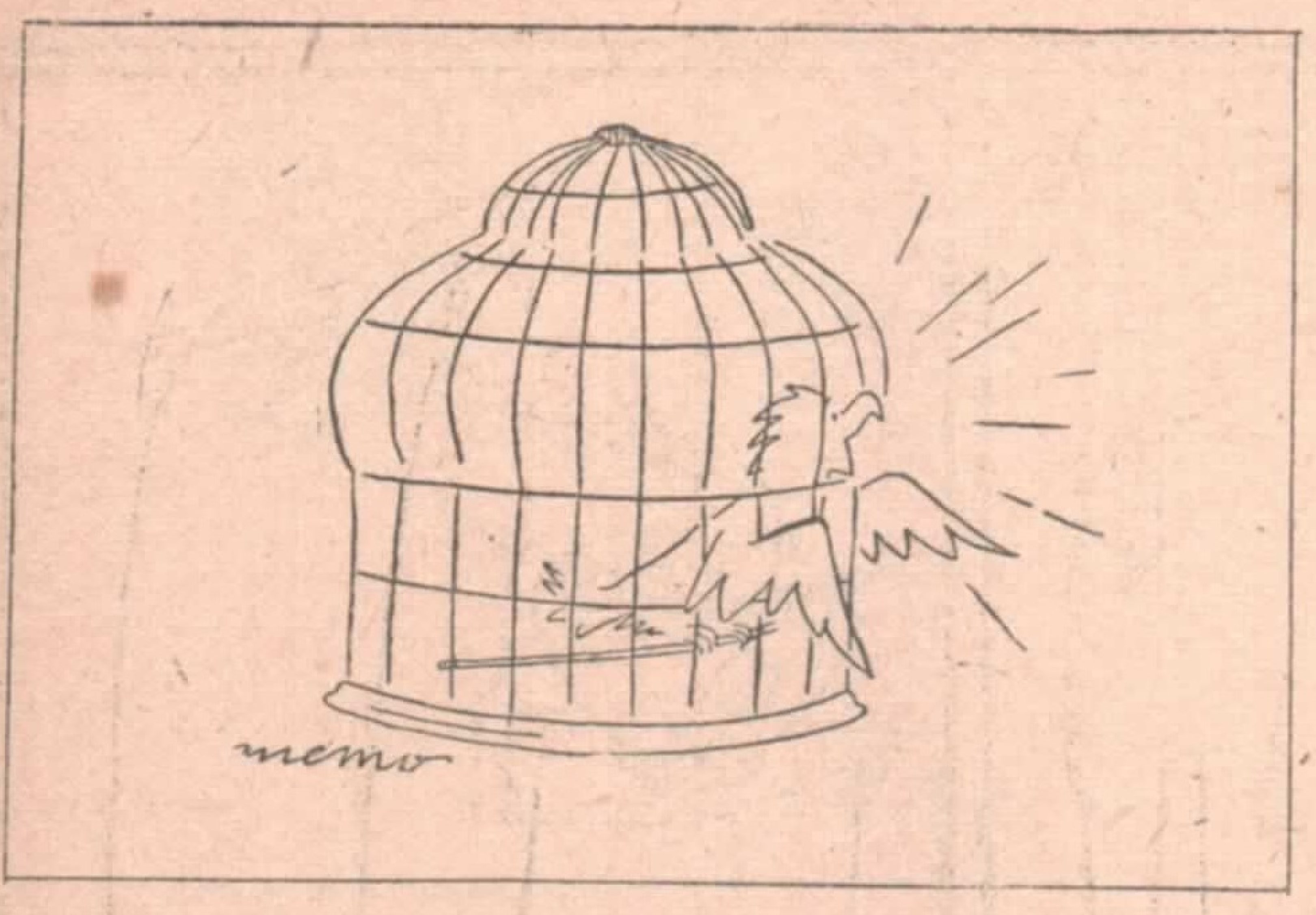

PAPAĞAN — BEN MASUMUM!...

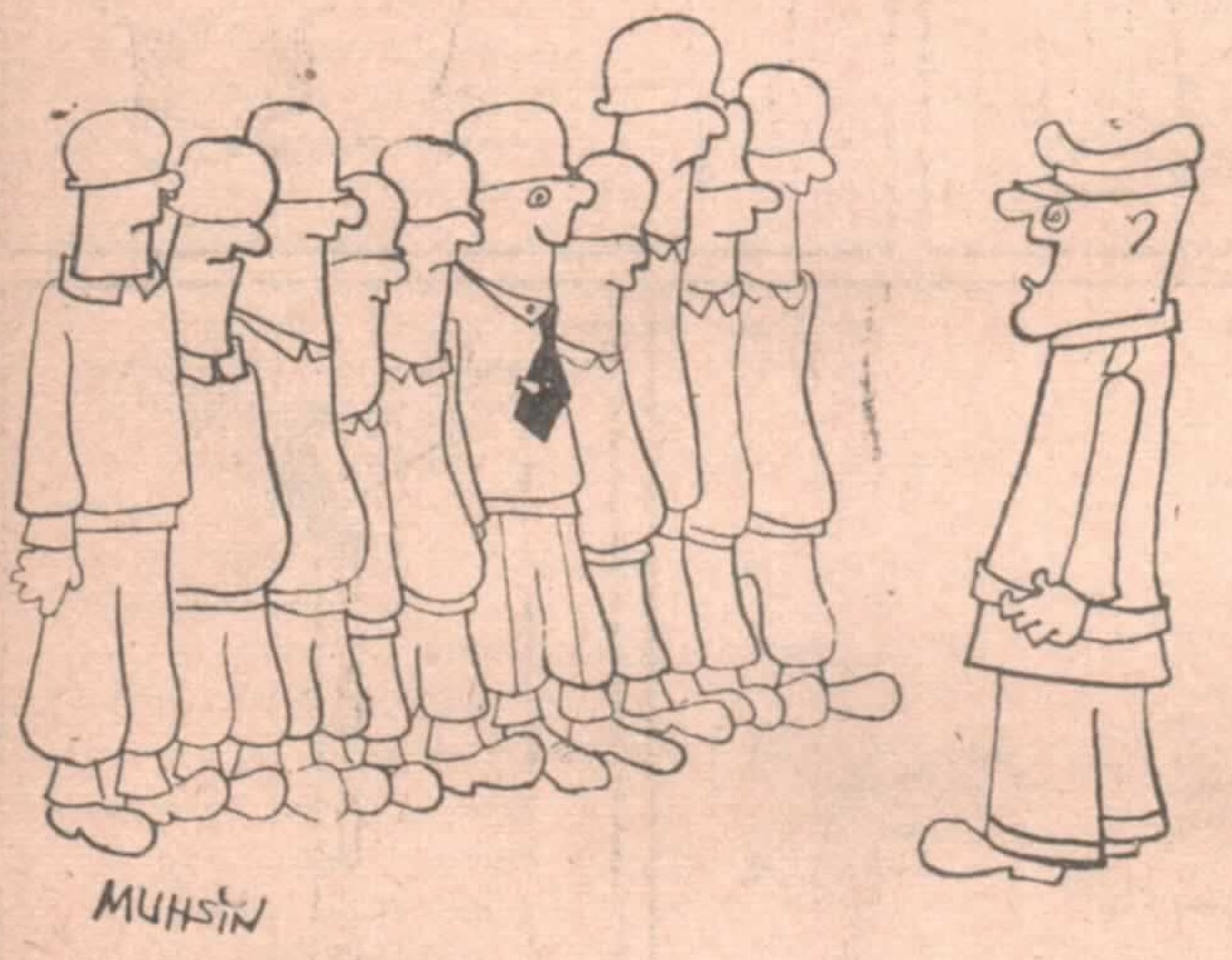

— İÇİNİZDE ŞIK GİYİNMEK İÇİN KOMUTANLIĞA DİLEKÇE VEREN KİM!..

YAZISIZ

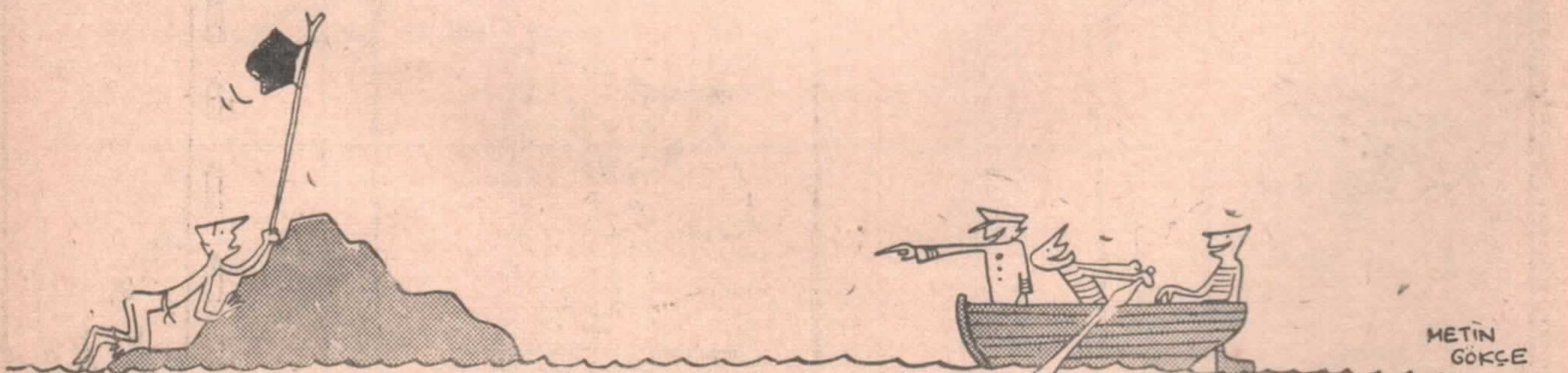

YAZISIZ

(Amerikan karikatürü)

(Amerikan karikatürü)

Barda vesikasız çalışan güzel, sarışın bir kadının, Ahlâk Zabıtası tarafından Zührevî Hastalıklar Hastahanesine götürülürken, Hâmid adında bir erkek olduğu, kadın kılığında barlarda çalıştığı anlaşıldı.

— Şu sarı kadını çağıracağım masaya!...

— Benim de gözüm onda...

— Bu bardakilerin en güzeli o...

— Çok bir seksapelli karı. Vay anam vay, şu kalçalara bak be! Karadeniz'de karayele tutulmuş motör gibi çalkalanıyor.

— Bana bak, kazıklanmayalım, bu bir ekstra mal.

— Bu karıya helâl olsun. Böylesine kazıklanmak değer..

— Kardeşim, gel vazgeçelim. Böyleleri koklatmaz adama. Kızılaya çalışmayalım.

— Böyle karı mostra gibi adamın yanında dursa, şerefi yeter ulan!... Karıya bak, be, orta yerde nasıl İngilizin bandırası gibi dalgalanıyor.

— Karıyı boş bırakmıyorlar ki, tevzie tâbi otomobil lâstiği gibi kapanın elinde kalıyor.

— Önce dansa kaldırırım, sonra masaya dâvet ederim. Ya bir de refüze ederse...

— Amma yaptın, bunlar tanzim satışı kardeşim, burada karaborsa yok...

— Sana bir şey söyleyeyim mi, bizde hiçbir şeyin kıymeti bilinmiyor be. Bu karı Amerika'da olsun diyorum sana, o sarışın bombaların pabucu dama atılır.

— Bizde kıymet bilen yok birader.

— Koş, karı boş kaldı.

— Hakını helâl et!...

⁂

— Çok güzel dans ediyorsunuz bağyaaan...

— Yaaa... Öyle mi efendim? Siz de çok güzel dans ediyorsunuz.

— Ben mi? Hi hi... Teşekkür ederim. Hani bir Stil dans dershânesi var, bildiniz mi? İşte orada dans prefesörü Canbazyan'dan ders aldım da...

— Çok güzeeel...

— O sizin kendi güzelliğiniz...

— Hi hi... İltifat ediyorsunuz.

— Vallahi iltifat değil. Ben siyasetten hiç anlamam. Dobra dobrayımdır. Şurada şu kadar karı var, namussuzum hiç biri zâtıâlinizin eline su dökemez.

— Hah hah hah... Aman pek komiğime gitti.

— Bağyaaan, ism-i âlinizi lûtfeder misiniz?

— Adım Sûzan canım...

— Yisinler...

— Hi hi... Pek nâziksiniz. Burada bana Sûzi derler.

— Sûziciğim, masama şeref vermez misiniz?

— Teşekkür ederim ruhum.. Maalmemnuniyetle...

⁂

— Bak Sûzi Bağyaan, ben her bir karıdan hoşlanmam. Sizi daha karşıdan görür görmez, bir kanım kaynadı.

— Kalb kalbe karşıdır canikom....

— Ne emredersiniz?

— Ah bu bar hayatı!... Ne fenadır bilmezsiniz. Midem hiç içki kaldırmaz ama, ne yaparsınız içmeğe mecburunuz. Âââh âh!... Hayat işte...

— Sizin bir asaletli bağyan olduğunuzu bir bakışta anlamıştım zâti... Ben insan sarrafıyımdır. Madem mideniz götürmüyor, içmeseniz...

— Olmaz ki şekerim... Burada her bir artist, bilâmecburiyetnen, konsomasyon yapmazsa çalıştırmazlar. Bâri bir şampanya içeyim...

— Garson!... Şampanya aç!.. İyisinden olsun oğlum, bayatından verme, tâze olsun. Bağyaaan Sûzi, sizi...

— Rica ederim, aramızdan artık resmiyeti kaldıralım. Bana «Sen!» de canımın içi...

— Ben de samimiyetliğe çok bayılırım, Bağyaan Sûzi, sizi... Yâni seni, nasıl anlatayım...

— Hi hi... Anlıyorum hayatım, anlıyorum. Haydi şerefe canikom!...

— Şerefe yavrum!...

— Ben bu hayata düşecek kadın değildim. Haa... Sahi, senin adını sormayı unuttum. Adın ne senin?

— Benim mi?.. Suzicim, benim adım aslına bakarsan Zülkarneyn... Ben hiç beğenmem ama, babam koymuş, ne yaparsın... Arkadaşlar arasında bana, soyadımdan dolayı bay Ozaner derler. Lâzım olmayınca adımı kullanmam... İçelim Suzicim...

— Hi hi... İçelim şekerim... Yoo... Bak, hiç sululuktan hoşlanmam... Elimi bırak... Burada olmaz, yoksa sen beni...

— Vallahi değil...

— Ben o biçim karılardan değilim bay... Bay... Ne idi?

— Bay Ozaner...

— Bay Ozaner...

— Vallahi değil... Benim maksadımı yanlış anladın Suzicim... Şerefine!

— Bir bol söylesene bana!...

— Garson!... Bir bol getir!...

⁂

— Hayatım bir romandır benim...

— Benimki de öyle Suzicim.

— Erkeklerden yana hiç şansım yok... Bilemezsin, anlatamam ne kadar ağzım yandı.

— Hayatımız ne kadar birbirine benziyor. Benim de öyle... Kadınlardan...

— Ah! Ben böyle olacak...

— Unut bunları artık Suzi... Mesut olacağız. Seni Allahın emriyle buralardan kurtarıp, nikâhımın altına alacağım...

— İnanmam...

— Vallahi, billahi... Namussuzum ki... Allah bin türlü belâmı versin...

— Bir votka söylesene...

— Garson!... İki votka getir!...

— Bay... Bay... Ne idi?...

— Bay Ozaner...

— Haaa... Bay Ozaner... Beni seviyosun mu?

— Sen benim hayatımın en son biricik aşkısın...

— Ölümü öp... Doğru söyle!. Bak ben çok kıskancımdır. Eğer kalbinde başka bir kadın varsa... Benim hiç kimsenin ekmeğinde gözüm yoktur. Ölümü öp nonoşum, doğru söyle...

— Şuradan sağ sâlim çıkmağa kısmet olmasın ki kalbim bomboş Suzicim...

— Bir... şey... Likör... Eyvah!...

— Ne oldu?

— Basıldık!... Basıldık diyorum sana...

— Canım insan barda basılır mı— Burası şey mi?

— Ahlâk Zabıtasının aynasızları bastı. Vesikasızları toplarlar şimdi... Benim de vesikam yok...

⁂

— Bay komiser, siz beni muayeneye sevkedemezsiniz...

— Neden? Nasıl edemeyiz?. Haydi bakalım, altınızın da vesikanız yok... Nerde artistlik kâğıdın? Nerde muayene cüzdanın...

— Beni gönderemezsiniz bay komiser...

— Çok söylenme!... Hastahaneye!...

— Bay komiser, ben Zührevi Hastalıklar Hastahanesine gitmem...

— Şuna bak, nasıl gitmezsin... Hem vesikasız konsomatrislik yap, hem de...

— Gitmem, Gönderemezsiniz.

(Bu sırada bay Ozaner içeri girer)

— Komiser bey, sizden çok mühim bir ricaya geldim. Ev yapmak sevaptır. Biz bu Sûzan hanımla...

— Muamelesini tamamlayın, götürün bunları Zührevî Hastalıklara...

— Komiser bey, yuvamızı...

— Evrak hazır mı?

— Şimdi komiserim.

— Bay komiser, bütün hayatımda tam idealim bir kadına rastladığım... Rica ederim, bay komiser... Bizim saadetimizi...

— Siz beni bir yere götüremezsiniz, bir yre gönderemezsiniz. Anladınız mı? İşte bakın!... Saçlarım takma... Buyrun... Göğsüm de takma... Gördünüz mü? Beni muayeneye gönderemezsiniz diyorum size! İşte buyrun, ben erkeğim!... Gördünüz mü? Erkeğim ben!...

— Aa... Tüh!... Defol!... Gözüm görmesin!... Bir yaşıma daha bastım...

— Aman Yarabbi!... Neler görüyorum? Hayatımda esaslı bir kadına rastladım, o da erkek çıktı. Komiser bey, ben bu heriften dâvacıyım. Beni kadınım diye barda dolandırdı. Tam üç yüz lira ödedim onun uğruna... Dâvacıyım komiser bey...

TURHAN SELÇUK
BÜLENT ORAN

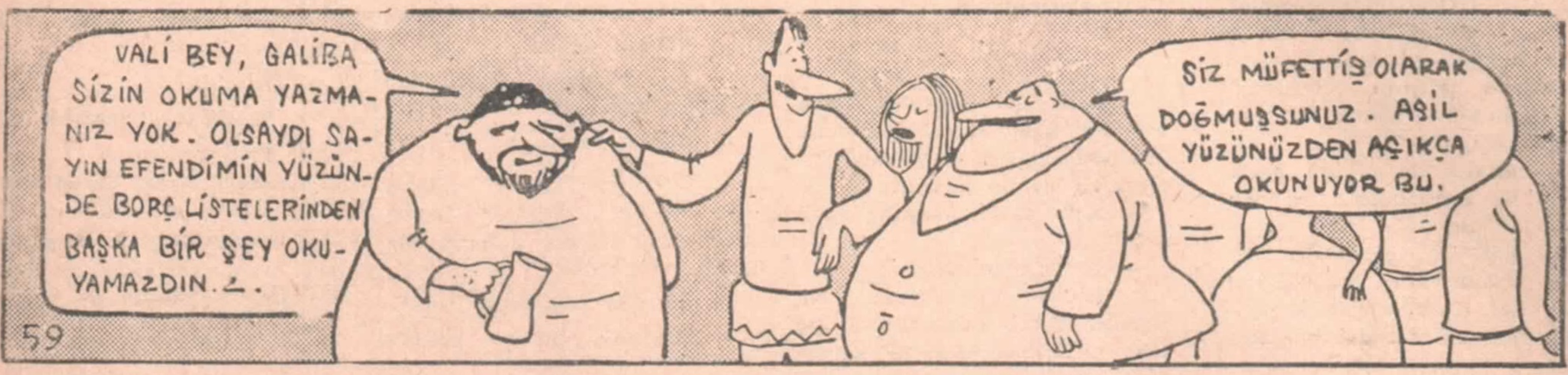

59 — Klestakovun işleri tam yoluna girmişken, sersem uşağının, «Bu adam müfettiş değildir», diye bağırarak girmesi odadakileri şaşkınlıktan donduruvermişti. Klestakov, uşağının omuzunu sıvazlıyarak, «Bu bizim koca kafalı hazret alkolü biraz fazla kaçırdı mı ya benim sahte müfettişliğimden, ya da kendinin çar olduğundan bahseder. Hadi, başlamışken çarlık iddiasında da bulun bari», dedi.

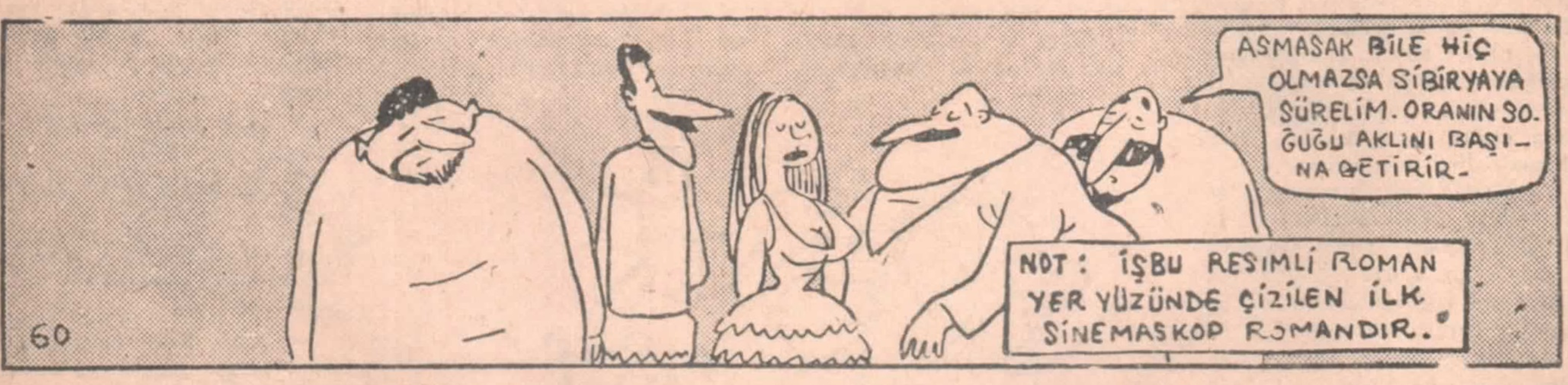

60 — Emekli general, Klestakova, «Efendimiz, böyle saçma sapan gevezelikler yapan bir soytarıyı ne diye tutuyorlar anlayamadım», dedi. «Eğer emrederseniz onu zindana attıralım. Farelerle başbaşa kalırsa aklı başına gelir. Daha olmazsa astırıveririz.» Klestkov, bunu nezaketle reddetti. «Asmaya lüzum yok. Böyle aptallar aramızdan eksilirse zekiler nasıl övünür sonra.»

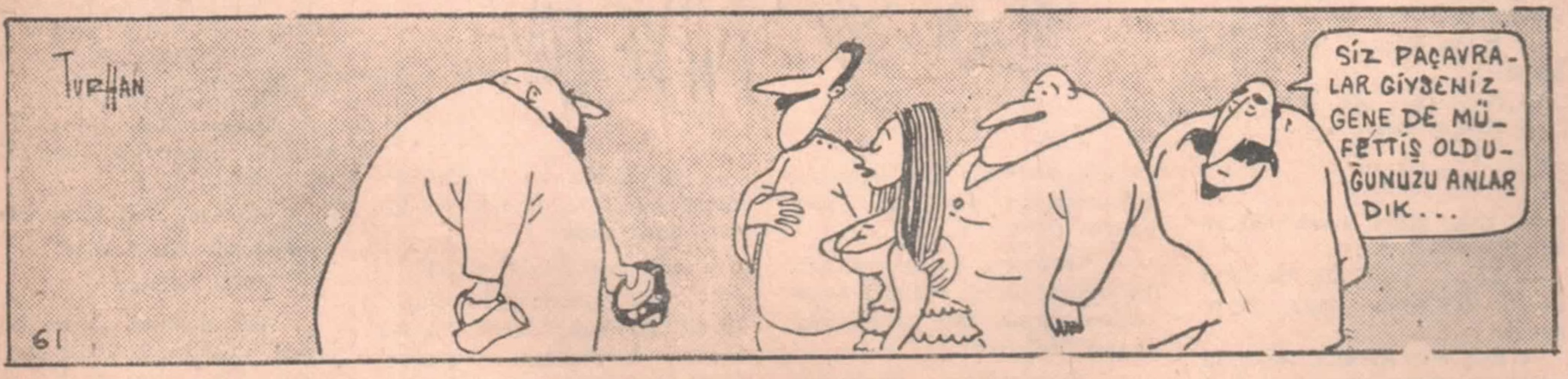

61 — Zindan, Sibirya ve boynuna geçirilmesi düşünülen yağlı ilmik Osipin midesindeki alkolün derecesini hemen sıfıra indirivermişti. Hemen toparlanarak konuştu. «Ne yazık ki emirlerinizi kolaylıkla yerine getiremedim efendim. Bu şehrin büyükleri o kadar akıllı kişiler ki ne yaparsak yapalım sizin müfettiş olduğunuzu gizleyemiyoruz.

62 — Vali mevkii, Osip kellesi için korkar, misafirler kaz kızartmasının soğumasına üzülürlerken, Valinin kızı Maria da bir denk getirtip dantellerini gösteremediğine kederleniyordu. Annesi, «İstikbalimiz sana bağlı kızım», demişti. Maria da onların istikballerini düşünerek genç kızların en aptalca hileleri olan bayılma numarasına baş vurdu. Sırtüstü yuvarlandığında saray sütunlarını kıskandıracak bir çift beyaz bacak Klestakovun gözleri önüne serildi.

SİYASİ ROMAN : 13

1.

«İçimize bir yaban eşeği şırfıntısını sokarsan seni evlâtlıktan reddederiz,» dediler.

Evlâtlıktan reddedilmek mühim bir şey değildi ama miras kalacak yeşil otlu tarlayı yabana atamazdım. Tarlanın yüzü suyu hürmetine sevgilimin intiharına göz yumdum. Tazecik aslanların bulunduğu bir bölgeye gitti ve vücudunu onların midesine yollayarak hayatına son verdi.)

Büyük babamın macerası buydu işte...

Galiba şimdi de ben, başka bir yaban eşeğinin ölümüne sebep olacaktım. Ona:

— Arkadaş, dedim, seni çiftemin kuvvetiyle değil, siyasî kuvvetimden faydalanarak da toz edebilirim. İyisi mi palamarları topla da yolu tut. Yoksa bu kadın senin midene fena oturur. Her kuşun eti yenmez.

Zavallı çapkın, korkudan titreyerek:

— Evet abiciğim, her kuşun eti yenmez, diye tekrarlayarak yolu tuttu.

Bizim mâhud kuş da bütün bu konuşmaları dinlemişti. Ona:

— Benim nikâhım altındaki bir karı böyle haltlar karıştırmaya kalkarsa bir tekmede barsaklarını dökerim aşağıya, diye bağırdım. Benim gibi bir kocayı buldun da daha Allahtan belânı mı arıyorsun? Nen eksik? Otun mu, suyun mu? Karnın mı aç?

2.

— Ruhum aç, dedi karım.

Bu kadın kısmının ruhu pek obur oluyordu.

— Senin ruhunun işkembesi bozuk, dedim, ne kadar tıkıştırırsan tıkıştır, doymak bilmiyor.

Ağlamaya başladı:

— Ben de eşeğim, benim de arzularım, benim de izzetinefsim var. Bu kadar ihmale dayanamıyorum.

— Dayanamıyorsan namusunla boşan.

— Hayır boşanmam.

Geçim kaynağı olan beni elinden kaçırmak da istemiyordu. Bir ara,

— Annem diyor ki... diye müdafaaya kalkıştı.

Annesini duyunca zaten yatışmamış bulunan sinirlerim büsbütün ayaklandı:

— Beni katil etmek istemiyorsan, anan olacak o kaynana zırıltısının adını ağzına alma, dedim. Aile saadetimizin ortasına yestehleyen hep o valdeniz olacak hanımefendinin uzun dili değil mi?

Tanrı düşman başına versin, kaynanamın öyle mübarek bir dili vardı ki nereye uzatsa orayı kurutuverirdi. Hattâ aslında bizim Nuhun gemisine binmemize bile lüzum yoktu. Onun tufan aleyhinde biraz konuşması yeterdi. Kocasını bile çenesiyle öldürmüştü. Allahtan siyasete atılmak aklına gelmemişti kadının. Yoksa o gevezelikle mecliste hepimizin tepesine dikiliverirdi.

Ben sevgili karıcığımla tatlı tatlı konuşarak sarsılmış olan yuvamızın temellerini sağlamlaştırmaya çalışırken gizlice yanımıza sokularak bizi dinleyen anası:

— Başına kaynanan kadar taş düşer inşallah, diye lâfa karıştı.

Kuyruğum sıkışmadığı zamanlar dua falan etmek aklıma gelmezdi, dinle de başım pek hoş değildi ama zannıma göre herhalde, kaynana öldürmek günah sayılmasa gerekti.

— Eğer, siyasî durumumun tehlikeye düşeceğinden korkmasaydım, sizin mübarek canınızı çıkarmakta bir an bile tereddüt etmezdim muhterem kayınvaldeciğim.

3.

— Siyasî durumun da durum olsa bari, diye konuştu. Sen ne biçim siyasisin, anlayamadım gitti.

— Ne anlayacaktınız?

— Bakan mısın, yoksa mecliste alelâde bir kapıcı mısın, bir türlü akıl erdiremedim. Mecliste bakanlık yapan bir damadım var demeye yüz şahit lâzım.

Karım bile dayanamayarak itiraz etti:

— Ama anneciğim, sahiden bakan. Hayvanların verdikleri oylarla resmen seçildi o.

— Neyle seçilirse seçilsin, siyaset denen yağlı kapıdan alelâde bir solucan kadar bile faydalanmasını beceremiyor.

Şu kadınların politika hakkında ukalâlık etmeleri kadar canımı sıkan şey yoktu. Ben onun çenesini kapatmaya çalışırken o devam etti.

— Bakanlık nerde efendim nerde... Alelâde milletvekilleri dahi işlerini uydurdular. Çalan çalana... Sen ne yaptın, hiç... Bir kazık zürafanın boynunu tedavi etmek, metres tutmak, palavra atmakla bakanlık yürür mü sanıyorsun? Sorarım sana, şimdiye kadar ne çaldın? Hiç, değil mi?

Bu yalnız şahsıma değil, meclise karşı da büyük hakaretti.

— Siyaset , hırsızlık yapmak değildir, diye bağırdım.

— Eşek kafana şunu sok ki politikaya, karısıyla uğraşamayacak bir yaşa gelen ihtiyarlarla küpünü doldurmak isteyen açıkgözler atılırlar.

— Ben ne hırsızım, ne de iktidarsız bir eşeğim. Değil karım, yedi cihanın karısı gelse gene başa çıkarım.

Karım:

— Annem haklı, dedi. Bak tilkinin karısına, kurumundan yanından geçilmiyor. Kocası bir dediğini iki etmiyor.

4.

Kaynanam:

— Kızım, onun kocası seninki gibi pısırık değil ki, diye lâfı tekrar aldı. Sözüm yabana, meclisteki en pısırık milletvekillerinin karıları bile birbirleriyle sidik yarışına çıkıyorlar. Sen koca bir Sağlık Bakanının karısı olduğun halde, mecliste en ufak bir sözün yapıldı mı?

Sabrım tükenmişti:

— Meclis, kadınların idrar yarışlarına göre idare edilmez, diye anırdım.

— Sen öyle bil, dediler aynı ağızdan, mecliste ne oluyorsa hepsinin altında ya karılarının, ya da metreslerinin parmağı var.

Karım:

— Kimsenin yüzüne bakamıyorum, bir araya geldiğimiz zaman arkadaşlarım, sen kocana ne yaptırdın, diyorlar da verecek cevap bulamıyorum, diye sızlandı. Hadi anladık, şöyle esaslı bir vurgun yapamayacak kadar beceriksizsin. Ama isteseydin hiç olmazsa yattığım yere anafordan bir kaç kucak ot yığdıramaz mıydın? Bu ne biçim siyaset, nasıl bakanlık?

Konuştuklarının doğruluğuna aklım yatmağa başlamıştı.

— Beni sıkboğaz etmeyin, sırası gelince bir çaresine bakarız, diye susturdum onları.

Sonra ineğe giderek:

— Üstad, sana bir şey sormak istiyorum, dedim.

— Sor bakalım, dedi.

— Politika ile hırsızlık arasında bir münasebet var mı acaba?

Üstad bir an düşündü, sonra:

— Hem var, hem yok sayılır, cevabını verdi.

Benim eşek kafam bu iki taraflı cevaptan bir mâna çıkaramadığından tekrar sordum:

(Devamı var)

BÜYÜKLERE MASALLAR

HAZIRLAYANLAR
SUAT YALAZ
O. ALPLÂÇİN

MİZAHİ ROMAN : 13

1.

Bu ziyaret onda, muazzam bir binanın içinde kaybolmuş kırtipil bir müessese ile karşılaşma hissi uyandırmıştı. Bugüne kadar buna, lüzumundan fazla değer vermiş olduğu için, kendi kendine hayret ediyordu. Kendisini karşılayan meslekdaşı, ilk önce ona «Azizim Mösyö Maşu!», daha sonra «Dostum Maşu!» ve nihayet «Maşucuğum!» demişti. Bu tıpkı, cumartesi geceleri şarapçılarda rastlanılan samimî ve sulu hava idi. Bu mülâkat on beş dakika sürmüş olsa, Karton onun göğsüne şakacıktan bir yumruk indirecek ve «Ulan hergele!» diye hitap edecekti. Bu, böyle idi ve buna karşılık yapacak bir şey yoktu.

İki saat sonra ziyaret ettiği Meclis Başkanı biraz daha ciddî idi.

O yıl başkan, upuzun boyunlu, siyah redingotunun içinde yüzen pantalonu, sanki valizden yeni çıkmış gibi, bumburuşuk, düğmeli potinler giyen Löblank idi. Bütün bunlar çehresine uygun olmasa idi, insan gülmekten bayılırdı. Fakat, karmakarışık bir bıyık, muhakkak ki bir siyasî toplantı sırasında yerlerinden olmuş olan, dökük dişler, çöpçü katırlarının yelelerine benzeyen âsi saçlar bu kılık ve kıyafete tıpatıp uyuyordu. Fakat, bütün karışıklığın, keşmekeşin arasında, bir an içinde sertlikten tatlılığa geçmesini bilen, iki zeki göz nazarı dikkati celbediyordu.

2.

Hademenin haber verdiği Maşu odaya girdiği zaman yazı masasında çalışıyordu.

— Sayın başkan, teşrifat icabı yapılması lâzım gelen ziyaret için geldim.

Löblank:

— Teşrifatı bir yana bırakalım! dedi. Bu gazetelerin ve sinemalardaki dünya havadislerinin diline yaraşan bir şeydir. Dostum, sizinle tanıştığıma cidden memnunum.

Seçim mücadelenizi yakından takip ediyordum. Çok büyük bir zafer!. Sizi candan tebrik ederim. Kazandığınız başarının önemi şurada ki siyasî hayatda hedefe adım adım gidilir. İlk hamlede mahallenin ihtiyar heyeti üyesi, daha sonra belediye meclisi âzası olunur ve nihayet milletvekilliğine ulaşılır. Siz, bütün bu merhaleleri bir anda aştınız... Yazık, bir millî ananemiz daha yıkıldı!.. Ne olursa olsun, sizi candan tebrik ederim...

Löblank konuşurken, masanın üzerinde bir gazoz şişesi kırılmış gibi, ortalık su için de kalırdı: İlk önce eller ıslanır, daha sonra üstbaş sırsıklam olur ve nihayet pabuçlar tükürük içinde kalırdı. Maşu koltuğa büzülmüş, tükürük yağmuru altında nutkun gerisini dinliyordu.

— Sevgili dostum, siz buraya hazırlıksız geldiğinize göre, disipline uyabilmeniz için bazı hususları bilmeniz lâzım..

Maşu içinden:

— Acaba ne demek istiyor? diye geçirdi.

— Bu, arkadaşlığın, dostluğun doğurduğu yumuşacık bir disiplindir; eskilere karşı nezaketle karışık saygı, başkalarına karşı hoş görmeyi icabettirir, yalnız bu sözümden meclis müzakereleri için bir mâna çıkarmayın! Kürsüde yapılan söz düelloları câizdir ve hattâ seçmenlere hüsnüniyetimizi göstermek için elzemdir bile diyebilirim. Fakat, celse dağılır dağılmaz senli benli olunur, bir dakika önce söylenmiş olan söz-

3.

lerin hepsi unutulur. Size bunu izah edebilmek için güzel bir teşbih arıyorum.

Ayağa kalktı; bu hareket, Maşu'ya, sanki dışarıdan bir şey getirecekmiş gibi geldi, adam uyuşan bacaklarını oynatmak lüzumunu duymuştu.

Devam etti:

— Bizler bu melodramda rol almış aktörlere benzeriz. Tabiidir ki, sahnede birbirimize kıyasıya kılıç sallayacağız. Fakat perde kapanıp kuliste buluşunca, tahtadan kılıçlarımızı aksesuvar odasına teslim etmek lâzım gelir. Eğer seçmenlerimizin zannettiği gibi inançlarımıza sâdık olsaydık birbirimize girerdik... Sel gibi kan akar, silâh sesleri ortalığı kaplardı.

Maşu bu sözleri tasdik eder görünmek için:

— Muhakkak ki, öyledir, dedi.

— Meselâ, tesadüfen birimizin eline bir arkadaşı lekeleyecek şahsî vesika geçerse, bana müracaat edilir. Ortalığı yatıştırır, milletvekili arkadaşların arasını bulurum. Her şey yoluna girer. Beni iyice anladınız mı aziz dostum?

Maşu tebessüm etti... Löblank'a sağ kaşını hafifçe yukarı kaldırarak:

— Şimdi biraz daha açık konuşacağım, dedi. Sizde küçük bir defter bulunduğunu haber aldım. Bu iş epey dedikodu mevzuu oldu. Bizim meslekdaşlardan birine ait olan bu defterin ehemmiyetini biraz da i'zam ettiler. Namzet iken onu saklamak hakkına mâliktiniz, fakat artık milletvekili oldunuz. Onu iade etmeniz lâzım geliyor. Bu işe ben vasıta olmak isterim.

Maşu, demek ki sözü buraya getirmek istiyordu, diye düşündü ve şöyle cevap verdi:

— Bu, ehemmiyetsiz bir şey... Buyurduğunuz gibi her şey i'zam edilmiştir. Defterde notlardan başka hiç bir şey yoktur... Sâhibine iade edeceğim... Nihayet bir kadın meselesi...

4.

— Mükemmel, dedi Löblanke, ben sadece şunu anlatmak istedim ki, eğer parlâmentoda vaktimizi birbirimizin canını sıkmakla geçirirsek orada hayat tahammülfersâ olur. Siz iyi ve mert bir adamsınız. Ben iyi insanları severim... Meclis reisi sırtından büyük bir yük kalkmış gibi:

— Akşam yemeğini beraber yiyelim, dedi.

— O!... Sizi rahatsız etmek istemem.

— Haydi canım! Kimseyi rahatsız etmezsiniz. Altı kişi olacağız: Banker Boşali, nefis bir piliçle gelecek olan âyandan Vilo, siz, ben ve dostlarımdan bir bayan.

— Kıyafet nasıl?

— Olduğumuz gibi... Vilo küçüğünü getirdiği zaman böyleyizdir. Saat sekiz buçukta Vuvazen'e gelirsiniz. Hususî bir salonu vardır. Mösyö Leon'u ararsınız. Beni orada öyle bilirler... Çünkü bu gibi yerlerde hakikî ismimle tanınmamı arzu etmem... Sizinle müşerref olduğum için çok memnunum azizim! Akşama görüşürüz.

Maşu selâm verdi, başkanın elini sıktı ve ayrıldı.

Paris, menekşe renkli göğün ve gaz lâmbalarının ışığıyla süslenmiş gece mantosuna yavaş yavaş bürünüyordu.. Şehrin her tarafına gidip gelen binlerce nakil vasıtası, iş adamlarını karılarının faturalarına, salon kadınlarını can sıkıcı ziyaretlere, âşıkları hazırlanmış yataklara taşıyorlardı.. Üç milyon insan böylece telefonların, yazı makinelerinin, apareylerin coşkunluğu arasında, saatte otuzbeş kilometre süratle hareketteydiler.

Maşu memurken asla böyle şeyler hissetmezdi. Şimdi itibarlı bir milletvekili sıfatiyle; bir banker, bir âyan âzası, bir meclis reisiyle yemek yemeğe giderken Paris havasını kokular ve vaadlerle dolu yeni bir hava gibi teneffüs ediyordu.

(Devamı var)

BASIN REKLÂM SORUYOR

Herkes Hazır mı? İşte Hediyeli Reklâm Bulmacalarının Sonuncusu!

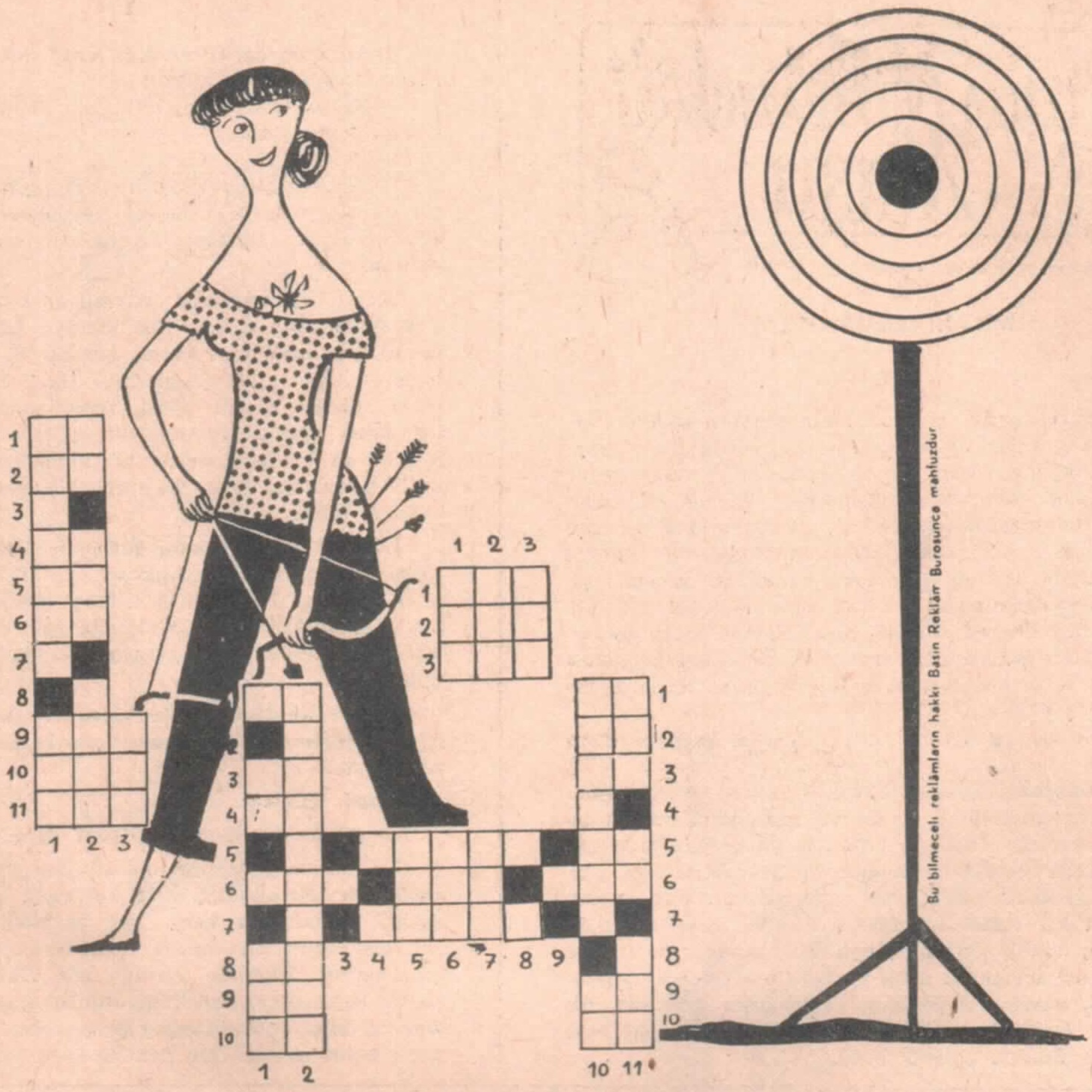

Mecmualarını kesmek istemiyen okuyucularımız bilmeceyi kopye ederek, Seramik «İstiklâl Cad. No. 346, Beyoğlu» adresine göndererek kur'aya iştirak edebilirler.

BİRİNCİ BİLMECE YUKARDAN AŞAĞI VEYA SOLDAN SAĞA:

1) DÜNYANIN EN İYİ GAZOCAĞI (İngilizce SICAK demek), 2) Nakil vasıtası, 3) Maçta kullanılır.

İKİNCİ BİLMECE SOLDAN SAĞA:

1) Akıp gider, 2) Çavuş değil, 3) Alfabenin 21 inci harfi, 4) Bir Hint filmi, 5) Öküz sesi, 6) Köpek, 7) Alfabenin 14 üncü harfi, 8) Alfabenin 22 inci harfi, 9) Güzel, 10) Bir nevi insan topluluğu, 11) Bir sabah gazetesi.

YUKARDAN AŞAĞI:

1) Topraktan mamûl — DÜNYANIN EN İYİ GAZOCAĞI, 2) Hastalıktan mütevellit bir şişkinlik — DÜNYANIN EN İYİ KAZOCAĞI — Kışın kulanılır, 3) Tersine okunursa otomobil markası.

ÜÇÜNCÜ BİLMECE SOLDAN SAĞA:

1) Birli — Bir nota, 2) Alfabemizin 26 ıncı harfi — Tersten okunursa bir harf, 3) Sev mânasında bir emir — Bir Mısır Tanrısı, 4) Tersten okunursa çavuş değil, — Alfabenin ilk harfi, 5) Alfabemizin 21 inci harfi — D. P. sabık Devlet Bakanı — Kuzu sesi, 6) Bir denizimiz — DÜNYANIN EN İYİ GAZOCAĞI — Çın çın öter, 7) Alfabemizin 21 inci harfi — Haile Salâsiyenin milleti — Alfabemizin 14 üncü harfi, 8) Tersten okunursa almanca «BEN» demek — Alfabemizin onuncu harfi, 9) Askerlikte hazır komutundan sonra gelir — Tersten okunursa ineklerin yediği, 10) Türk lirasının kısaltılmışı — Beygir.

YUKARDAN AŞAĞI:

1) Alfabenin ilk harfi — Şiş ile yap emri — Alfabenin 6 ıncı harfi — DÜNYANIN EN İYİ GAZOCAĞI, 2) ELEKTRİKLİ IZGARALARIN EN İYİSİ, 3) Alfabenin 6 ıncı harfi, 4) Alfabemizin 22 ve 10 uncu harfi, 5) Anadolu lehçesi ile İŞTE demek, 6) Kadın elbisesi, 7) Sonuna «L» gelince han değil, 8) Alfabemizin 15 ve 23 üncü harfleri, 9) Alfabenin son harfi, 10) Topraktan mamûl — Tersten okunursa beygir, 11) Bir peygamber — Bir uzvumuz — DÜNYANIN EN İYİ GAZOCAĞI.

Sayın okuyucu : Çözdüğünüz bu bilmeceyi keserek lütfen en geç 15 Nisan'a kadar SERAMİK «İstiklâl Cad. No. 346 - Beyoğlu» Mağazasına gönderdin. Siz de yüzlerce okuyucu gibi 15 gün içinde noter huzurunda çekilecek kur'a neticesinde kıymetli hediyelere DÜNYANIN EN İYİ GAZOCAĞI'nın bu reklâm kampanyası dolayısile sahip olabilirsiniz.

dolmuş, siyasi mizah mecmuası — İdarehane, Cağaloğlu, Aydınlık Han, No. 29 - 30, Basıldığı yer: Necati Engin Matbaası.

OF OOOF...AMMA DA İÇİM SIKILIYOR YAHU..
Yazan çizen
hayk mammer
1
İSTANBUL ŞEHRİNDEKİ HERGELELERİN KANLARINA EKMEK DOĞRAMADIKÇA İÇİM RAHAT ETMİYECEK!!!
HEPSİNİN LEŞLERİYLE SOKAK KÖPEKLERİNE BİR..
ZİYAFET ÇEKECEĞİM!!! BÖYLE ELEKTRİK İDARESİNİ DE ALLAH KAHRETSİN
GENE CEREYAN KESİLDİ...
Sansür
BENİ BİR OTOMOBİLE ATIP ÖLÜM YOLCULUĞUNA ÇIKARDILAR...AH ULAN BİR KURTULURSAM...
GELİN BAKALIIIM!!! BENDE SİZİ BEKLİYORDUM!!!
DEVAMI VAR!!!

SAYI : 13

60 KURUŞ

dolmuş

— MÜJDE... NİHAYET İŞ BULDUM